

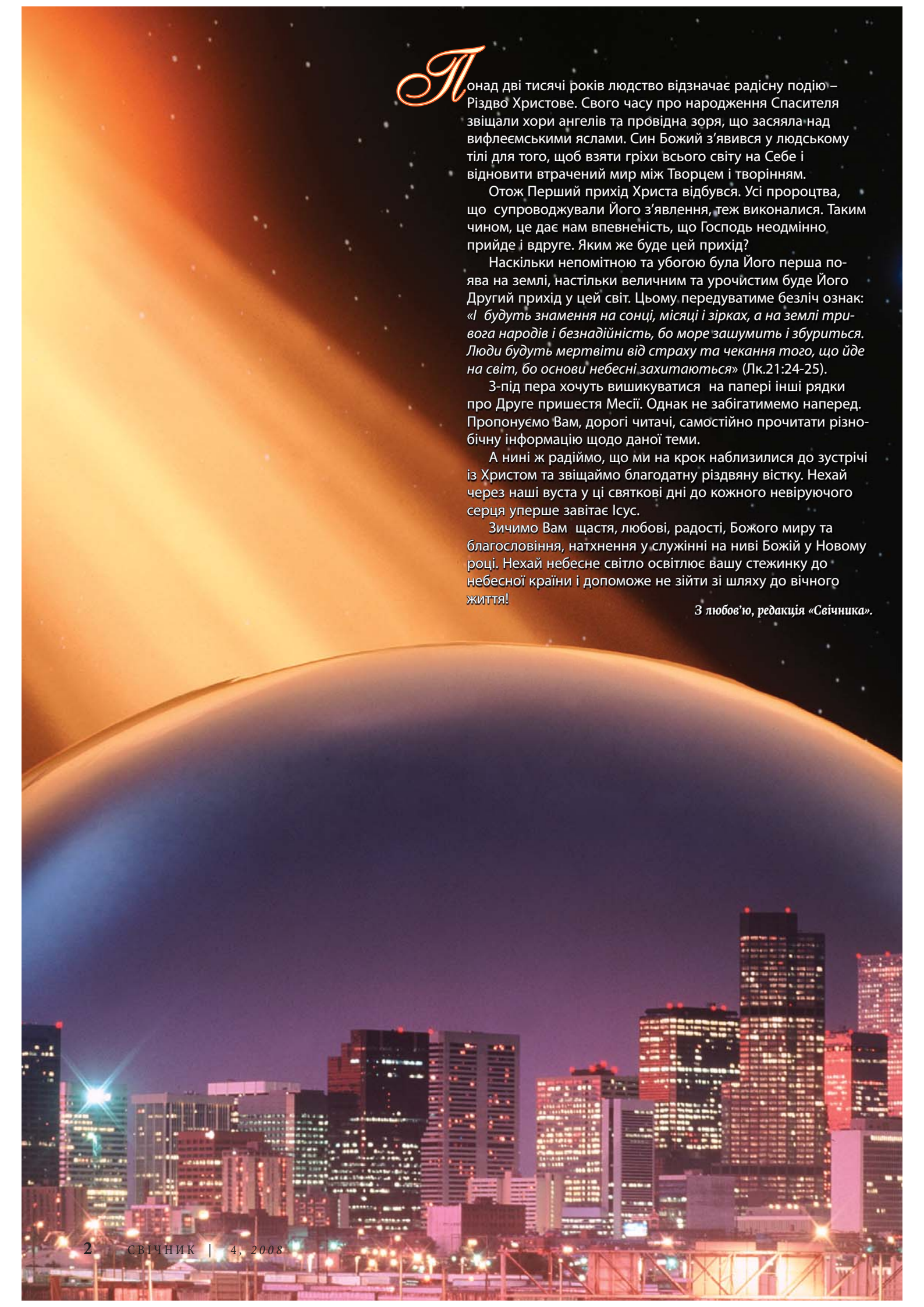
СВІЩНИК

ДУХОВНО ЗБУДОВУЮЧИЙ ЖУРНАЛ

ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ЦЕРКОВ
ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН-БАПТИСТІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

№4 (42), 2008

Христос гряде...
Ми знайде
віру на землі?

П

онад дві тисячі років людство відзначає радісну подію – Різдво Христове. Свого часу про народження Спасителя звіщали хори ангелів та провідна зоря, що засяяла над вифлеємськими яслами. Син Божий з'явився у людському тілі для того, щоб взяти гріхи всього світу на Себе і відновити втрачений мир між Творцем і творінням.

Отож Перший прихід Христа відбувся. Усі пророцтва, що супроводжували Його з'явлення, теж виконалися. Таким чином, це дає нам впевненість, що Господь неодмінно прийде і вдруге. Яким же буде цей прихід?

Наскільки непомітною та убогою була Його перша поява на землі, настільки величним та урочистим буде Його Другий прихід у цей світ. Цьому передуватиме безліч ознак: *«І будуть знамення на сонці, місяці і зірках, а на землі тривога народів і безнадійність, бо море зашумить і збуриться. Люди будуть мертвіти від страху та чекання того, що йде на світ, бо основи небесні захитаються»* (Лк.21:24-25).

З-під пера хочуть вишикуватися на папері інші рядки про Друге пришествя Месії. Однак не забігатимемо наперед. Пропонуємо Вам, дорогі читачі, самостійно прочитати різнобічну інформацію щодо даної теми.

А нині ж радіймо, що ми на крок наблизилися до зустрічі із Христом та звіщаймо благодатну різдвяну вістку. Нехай через наші вуста у ці святкові дні до кожного невіруючого серця уперше завітає Ісус.

Зичимо Вам щастя, любові, радості, Божого миру та благословіння, натхнення у служінні на ниві Божій у Новому році. Нехай небесне світло освітлює вашу стежинку до небесної країни і допоможе не зійти зі шляху до вічного життя!

З любов'ю, редакція «Свічника».

6	Ознаки останнього часу <i>Олег НИСИНЕЦЬ</i>
8	Повернення до першої любові <i>Чарльз СПЕРДЖЕН</i>
12	Останнє слово <i>Яків ШАЛЕНКО</i>
14	Стріли лукавого проти Церкви останнього часу <i>Ілля КОРНІЙЧУК</i>
16	Небезпека для церкви <i>Володимир НЕСТЕРУК</i>
20	«Так, незабаром прийду!» <i>Любомир ТУРЧАК</i>
30	Живімо в Слові — вонобереже від спокус <i>Світлана БЕРЕЗА</i>
33	Весільний подарунок <i>Світлана БЕРЕЗА</i>
36	Багатогранність жіночого життя та служіння <i>Марія КОРНІЙЧУК</i>
38	Двері у царство щастя <i>Іванна КУЦЕЛЯ</i>
40	Агапе <i>Людмила ЄГОРОВА</i>

На світанку я запитав: «Сергію, для чого ти живеш?» Він гордовито заявив: «Я живу для своїх дітей». Тоді я продовжив: «Наскільки мені відомо, з дружиною ти розлучився, зараз у тебе немає дітей... Так для чого ти живеш?» Його наступна відповідь прозвучала так: «Для майбутнього покоління». «А майбутнє покоління для чого живе?» Знову пролунала та сама відповідь. Я не вгавав: «А що з тобою?» «А я — в яму...» Це мене насторожило і я продовжив запитувати: «Ти викладаєш в університеті і, мабуть, неодноразово кажеш своїм студентам: "Думайте логічно". Так ось думай, Сергію, логічно. Ти підеш в яму, майбутнє покоління — за тобою туди ж, нове майбутнє покоління — так само. Який зміст? Яка мета? Невже все для ями?»

**Михайло ІЛЮК,
"Місія першого приходу Христа на землю" с. 4**

Дорослий не знає секрету, хоча йому варто було б про нього знати. Як і хлопчача на узбережжі, він постійно чує рівномірний плескіт хвиль. Дні приходять і відходять. Пори року змінюють одна одну. Кожен схід, переходячи у захід, шепоче йому цей секрет: «Час забере твої замки».

**Макс Лукадо,
"Піщані замки", с. 10**

Смертні! Погляньте на те, що чекає вас! Ваше коротке життя швидко промайне, насолоді і задоволенням настане край. Ваші багатства, шана і становище не допоможуть, після того як ваше тіло повернеться до пороку. Рано чи пізно ВИ ПОМРЕТЕ!

"Старий проповідник", с. 18

Безліч людей нині скаржиться, що їм буквально не вистачає часу. На протипагу сучасним поколінням минулі встигали зробити набагато більше протягом дня. Зараз же результати роботи не значні. Звичайно, це можна пояснити і втомою, і нервозністю. Та це саме й свідчить про те, що «машина» вже зносилася, кінець близький.

**А. САВЕЛЬЄВ,
"Часу вже більше не буде", с. 29**

ЖУРНАЛ
Засновник і видавець:

Обласне об'єднання
церков евангельських
християн-баптистів
Рівненської області

ВИДАЄТЬСЯ

На кошти добровільних
пожертвувань

ПОТРЕБУЄ

Молитовної та
фінансової підтримки
християн

**ЗАПРОШУЄ
ДО СПІВПРАЦІ**

проповідників,
поетів, письменників,
композиторів — усіх,
хто хоче і може служити
евангельським словом

Пишіть на адресу:

33001, м. Рівне,
вул. Дворецька, 41

Телефонуйте:
(0362) 63-34-11

E-mail:

shevchuk_luda@mail.ru

**НАД НОМЕРОМ
ПРАЦЮВАЛИ:**

Головний редактор
Михайло Ілюк

**Літературний
редактор**
Олена Ярмушко

Редакційна колегія
Святослав Карп'юк
Людмила Шевчук
Людмила Жакун
Ліна Бородинська
Світлана Береза

**Дизайн
і комп'ютерна верстка**
Віра Фесянова

Реєстраційний номер
РВ № 377
28 січня 2004 року

Часопис надруковано
у ТЗОВ "Каліграф", м. Рівне,
вул. Київська, 69,
тел. (0362) 64-24-32

© тексту, малюнків, фото,
оформлення "Свічник", 2008 р.

При передруку матеріалів
посилання на часопис
обов'язкове

Обсяг — 14 аркушів
Друк — офсетний
Тираж — 1300 примірників
Журнал виходить щоквартально
Замовлення №

Для християнина запитання: «Для чого прийшов Христос?» — просто дитяче. Відповідь очевидна: «Він прийшов, аби нас спасти». На перший погляд, усе зрозуміло, чи не так? Однак щороку, коли віруючі люди святкують Різдво, Дух Святий відкриває для Христової Церкви нові і нові грані Першого приходу Ісуса Христа на землю. Щороку знову і знову захоплюємося благодаттю спасіння, прощення, очищення, відродження, усиновлення — і все це ми маємо в приході Спасителя, нашого Господа Ісуса Христа в наш гріховний світ.

Пропоную Вам, любі брати та сестри, шановні читачі, три істини, що стосуються народження Ісуса Христа, які відкриває нам апостол Іван у своєму Першому соборному листі.

Якими ж величними словами він розпочинає свій лист: «...бо життя з'явилося, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам це вічне життя, яке було в Отця і з'явилося нам» (1 Ів. 1:2).

«Життя з'явилося...» Прихід Ісуса Христа, народження Сина Божого означає, що життя з'явилося. Однак виникає безліч запитань: невже немає життя без Ісуса Христа? Невже люди не живуть без Ісуса Христа? Невже життя без

Христа не можна назвати життям?

Апостол Іван писав вищезгадані рядки в похилому віці. За його плечима — прожите життя, досвід, а він запевняє: «Христос — це життя». Іван прилучився до учнів Христа у наймолодшому віці. Ймовірно, до того він мав, як і всі молоді люди, певну мету щодо життя, особисті плани, перспективи. Але його юнацькі роки цілком змінилися, адже він зустрівся з Христом, Який покликав його слідувати за Ним. Іван відмовився від свого життя, він віддав його Христові.

Минули десятки років апостолового життя у Христі, після чого він підсумовує: «Христос — це «життя з'явилося». Ось чому Ап. Іван у своєму Євангелію писав, що Христос — дорога, і правда, і життя, і тільки Він дає життя і життя з подостатком (Ів. 14:6, 10:10).

Я міг би розповісти вам безліч прикладів, коли невіруючі люди на запитання «Як живеш?» щиро і відверто відповідали: «Це не життя, а пекло», хоча за мить до цього могли лицемірно сказати: «Все нормально». Ні, не нормально! Друзі, немає життя без Христа. Є одне життя — це Христос.

Апостол Іван у розглядуваному вірші про-

довжує: «...і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам це вічне життя, яке було в Отця і з'явилося нам» (1 Ів. 1:2). Якби апостол написав, що Христос дає повноцінне життя чи неповноцінне життя, тоді б ми були найнещаснішими людьми. Натомість Іван повідомляє, що Христос приніс вічне життя. Іншими словами, Він відчинив двері неба і запросив людей у Царство Божє. Бог не створив нас для кладовища, для гарного поховання та ями, Він створив нас для вічності, раю. Тільки дуже боляче, що так мало людей вірять у своє особисте воскресіння і вічне життя.

Кілька років тому в Москві провели опитування. На запитання «Чи вірите ви в Бога?» майже 93 відсотки людей дали ствердну відповідь. Так само відповіли і на те, чи вірять вони у воскресіння Ісуса Христа. Проте на запитання «Чи вірите ви у своє особисте воскресіння і життя у потойбічному світі?» тільки п'ять відсотків людей сказали, що вірять. Дивна віра в Бога і Христа, чи не так? Христос прийшов, аби дати вічне життя, а люди у це не вірять.

Пригадую бесіду з однією близькою мені людиною. В дитинстві ми товаришували, а

потім наші сім'ї змінили місце проживання, що завадило подальшому приятелюванню. Ми зустрілися більш ніж через п'ятнадцять років. Наша тепла бесіда затягнулася до ранку. На світанку я запитав Сергія (так звали мого товариша): «Сергію, для чого ти живеш?» Він гордовито заявив: «Я живу для своїх дітей». Тоді я продовжив: «Наскільки мені відомо, з дружиною ти розлучився, зараз у тебе немає дітей... Так для чого ти живеш?» Його наступна відповідь прозвучала так: «Для майбутнього покоління». «А майбутнє покоління для чого живе?» Знову пролунала та сама відповідь. Я не вгавав: «А що з тобою?» «А я — в яму...» Це мене насторожило і я продовжив запитувати: «Ти викладаєш в університеті і, мабуть, неодноразово кажеш своїм студентам: «Думайте логічно». Так ось думай, Сергію, логічно. Ти підеш в яму, майбутнє покоління — за тобою туди ж, нове майбутнє покоління — так само. Який зміст? Яка мета? Невже все для ями? Ти зараз інтенсивно вивчаєш англійську мову, плануєш захистити докторську, друкуватися за кордоном, любиш та думаєш про дітей — і все це, зрештою, піде в яму? Стоп! Де логіка, розум, мудрість?»

МІСІЯ ПЕРШОГО ПРИ

Які щасливі, блаженні ті, що, віруючи в Ісуса Христа, отримали вічне життя. Але, щоб наслідувати вічне життя, потрібно бути абсолютно чесним, абсолютно святим, не мати жодного найменшого гріха.

Іван пише про ще одну місію спасіння в третьому розділі: *«І ви знаєте, що Він явився для того, щоб узяти гріхи наші, і що в Ньому немає гріха»* (1 Ів. 3:5). Христос прийшов, аби забрати наші гріхи. А скільки ми маємо їх? Колись Віктор Гамм, євангеліст місії «Відродження», в одній із своїх проповідей сказав: «Спробуй пригадати перший мільйон своїх гріхів». Звісно, цього зробити не можна, адже ми просякнуті гріхом. А Син Божий прийшов і забрав усі гріхи людства на Своє пречисте тіло і смертю Своєю знищив їх на хресті. Все це було зроблено для того, щоб

сьогодні ми були вільні від гріха, чисті і святі та мали право увійти в Невесне Царство.

Під час однієї тижневої євангелізації я звернув увагу на чоловіка і дружину середнього віку, котрі щовечора приходили на благовісницькі зібрання. Вони були невеселі, похмурі та похнюплені. Я запитав пастора місцевої церкви, чи знає він цих людей. Тоді той оповів мені короткий і досить типову для українців історію їхнього життя.

Були молоді, покохали один одного, одружилися, згодом народилося двоє дітей. Та життя не без труднощів, ось і порушився сімейний затишок. Чоловік почав пиячити. Спочатку дружина терпіла, плакала, а потім і сама спробувала окови тої. В оселі пияцтво, діти голі, голодні, поневіряються по сусідах.

Останнього вечора євангелізації пролунав заклик до покаєння: людей запрошували прийти до Христа, щоб Він забрав їхні гріхи. Згадане подружжя вийшло наперед. Через шість чи вісім місяців я зустрів цю сімейну пару у тій місцевій церкві. Між

нами зав'язалася розмова. Ось що вони мені сказали: «Ми сиділи і думали, чи не обманює нас цей проповідник? Невже Христос забирає гріхи? Невже ми можемо бути щасливі? І ми вийшли, щоб попросити Христа, аби Він забрав наші гріхи і... перевірити, чи проповідник каже правду».

Сьогодні ці люди мають нове життя. Після нашої зустрічі вони гарно обнялися, взяли за руки діток і пішли додому. Дивний Христос, добрий і могутній! Він прийшов, аби забрати наші гріхи. Ось чому ми, віруючі, ті, що отримали звільнення від гріха, повинні запропонувати чи попросити людей примиритися з Богом, покаятися і дістати вільний вхід у Царство Боже.

Та коли людина хоче покаятися, відразу з'являється ворог її душі — диявол, який одразу ж каже: «Ні, не кайся, ти не зможеш жити християнським життям. У тебе нічого не вийде. Скільки разів ти пробував залишити гріх, або погану звичку, і в тебе нічого не виходило. На цей раз теж нічого не вийде». Ось тому апостол Іван відкриває нам мету приходу Ісуса Христа: *«Тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола»* (1 Ів. 3:8). О, скільки лихих справ диявол

накоїв у житті людей, їхніх сім'ях, характерах, у суспільстві загалом. Скільки горя, зла, біди, сліз і нещастя він завдав. Його мета не змінилася: вкрасти, вбити, знищити (Ів. 10:10).

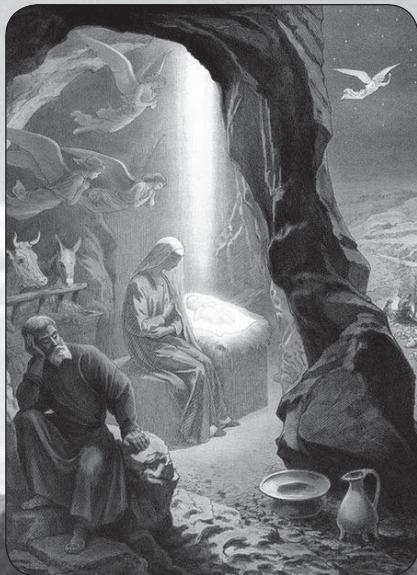
Однак з'явився Син Божий, аби зруйнувати всі диявольські вежі, знищити їх назавжди і дати можливість людям розпочати життя з чистої, нової сторінки. Тільки Христос може зруйнувати те, що чинить диявол.

Як тут не згадати оповідь про маленьку дівчинку, котру якимось запитали: «Що ти робиш, якщо до тебе в двері постукає сатана?» Дівчинка сміливо відповіла: «Я скажу, щоб Христос пішов і відчинив дияволу двері. Коли він побачить Христа, то втече геть».

Яка чудова картина Божої благодаті в Ісусі Христі!

Отож, любі брати та сестри, славте Господа, бо у Першому приході Христа життя з'явилося та вічне життя нам подароване. Дякуйте Господу, бо Він забрав наші гріхи. Радійте в Господі, тому що Христос зруйнував всі справи диявола.

Михайло ІЛЬЮК,
пастор, голова Об'єднання
церков ЄХБ Рівненської
області.

ХОДУ ХРИСТА НА ЗЕМЛЮ

ОЗНАКИ ОСТАННЬОГО ЧАСУ

Біблія і в Старому, і в Новому Заповітах неодноразово згадує про останній час. Старозаповітні пророки, а потім і апостоли Христа яскраво описували події цього часу. Приміром, стародавні пророки передбачали, що в кінці історії людства настануть важкі часи. Пророк Даниїл писав: «...і буде час..., якого не було від існування людей аж до цього часу» (Дан. 12:1). Апостол Павло в 2-му Посланні до Тимофія 3:1-5 додав: «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, небожжні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахальні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися».

Ми увійшли в найтривожніший період історії людства. Сьогодні, як ніколи раніше, диявольська безодня «розкрила обійми»: жорстокість, неправда, розбещення та несправедливість заповнили світ. Слова політиків і життя людей нічого не вартують. Ми страждаємо від цього, і, на жаль, не в змозі зупинити цей жах. Це — незаперечна реальність нашого часу.

Головне запитання, яким сьогодні переймається людство, звучить так: що чекає на нас у майбутньому? І взагалі, чи є у людства майбутнє? На превеликий жаль, у сучасному світі Богу відведене незначне місце. Однак для уважного читача Біблії, те, що відбувається у ХХІ столітті, не викликає здивування. Подібно до пазлів, де із маленьких фрагментів складається загальна картина, так і тепер різні події теперішнього часу утворюють картину останнього часу.

Отож давайте подивимося на сучасні події з точки зору Біблії.

Щодо Другого Приходу Ісуса Христа Святе Письмо дає кілька зрозумілих вказівок:

- ця подія обов'язково відбудеться;
- день і час Його з'явлення «не знає ніхто: ані Ангели небесні, ані Син, лише Сам Отець» (Мт. 24:36);
- раптовість Його приходу розділить двох на полі, двох, що молотять на жорнах, двох, що лежатимуть на одному ліжку.

Розповіді Ісуса Христа про осатаній час ми знаходимо в трьох євангелістів: у Матвія (24 розділ), Марка (13 розділ) і Луки (17 та 21 розділи). У них Господь оповідає найяскравіші ознаки Свого приходу.

Становище світу

1. Поширення лжевчення, з'явлення лжехристів та фальшивих пророків.

Перед приходом Христа спокуси та зваблення сягнуть неймовірних масштабів. У книзі Об'явлення сатана зображений як великий спокусник і звабник цілого Всесвіту, автор та ініціатор масового обману. Він використовує радіо, телебачення, Інтернет та інші засоби, щоб спіймати людей на відповідний гачок і нав'язати їм свою волю. Диявол буде домагатися єдиного штампу мислення, щоби спрямувати все людство на поклоніння антихристу.

У морально-релігійному житті народів «зведення багатьох» відбувається через фальшивих пророків та різноманітні лжевчення. Людям важко розібратися, де істина, а де обман, оскільки фальшиві пророки діють під іменем Христа. Більшість людей Біблію не читає. Тому нині ми спостерігаємо відродження старих язичницьких і виникнення багатьох нових культів, поवालє зростання сект і кількості тих, кого вони спіймали у свої сіті. Через зваблювання лжерелігіями диявол має на меті встановити контроль над свідомістю людей, аби зробити їх слухняною зброєю в своїх руках, та спотворити справжні духовні істини й цінності.

2. Зростання кількості війн та землетрусів.

Одним із методів ворога заколисувати пильність людей в останній час є обіцянки про фальшивий, удаваний мир, невинуваті надії на покращення нашого світу. «Бо коли говоритимуть: мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель» (1Сол. 5:3). В останні десятиліття ХХ століття ми були свідками підписання мирних договорів, утворення світових організацій, які мають забезпечувати мир по всьому світові, дії миротворчих місій та поширенню закликів до миру. Однак в останній час ми стаємо свідками протилежного. Дедал частіше чуємо про «війни, і про воєнні чутки». Кількість війн та «гарячих точок» зростає. Це яскрава ознака становища світу перед Другим приходом Христа.

Ще одним із сигналів швидкого повернення Сина Божого є зростання кількості землетрусів та інших стихійних лих. Неабиякого розмаху набула сейсмічна активність Землі. Щороку вчені реєструють 500 тис. різноманітних сейсмічних і мікросейсмічних активностей, 100 тис. з яких людина просто відчуває, а тисяча із них завдає збитків, унаслідок чого гинуть десятки тисяч людей.

Певно, ви помітили, як за останні роки змінився клімат Землі. Зими стали теплішими, а літку ми відчуваємо неабияку спеку. Вчені говорять, що потепління — це результат «парникового ефекту». Для нас вже стали звичними повідомлення про повені, смерчі, урагани, пожежі, які забирають життя людей та завдають небувалих збитків.

3. Маральне падіння та зниження духовності.

«І, як було за днів Ноевих, то буде так само й за днів Сина Людського» (Лк. 17:26). Ісус порівнює час Свого Другого приходу з днями Ноя та Лота. Ной — представник першого, як ми кажемо, допотопного світу. Світу, який загинув від вод потопу. Лот — представник другого, післяпотопного світу, зокрема регіону, де знаходилися Содом і Гоморра, який також загинув, але не від води, а через вогонь із неба.

Ноя і Лота розділяє період, що тривав тисячу років. Але як за днів Ноя, так і за часів Лота світ дійшов до крайньої межі, чим накликав на себе суд Божий. Перед потопом люди жили звичним життям: їли, пили, одружувалися, та при цьому вони страшенно грішили і не думали ні про Бога, ні про суд, ні про майбутній гнів Божий, ні про те, що доведеться давати відповідь за вчинене. Теж саме було у випадку і з Содомом та Гоморрою.

Сьогодні теж відбувається подібне: розквітає окультизм, зростає інтерес до язичницьких культів, магії, гороскопів. Люди пиячать, вбивають, грабують, гвалтують... Подружжя невірність стає нормою життя. Брудні слова стають звичною розмовною мовою. Зростає гомосексуалізм, дитяча злочинність, розпадаються сім'ї, при живих батьках діти залишаються сиротами. Люди нехтують вічними цінностями, ні про що не думають, проводять дні в розвагах та розпусті. Вони не думають, що прийде суд Божий і за все доведеться звітувати.

Становище Ізраїльського народу

Однією із яскравих ознак останнього часу є відновлення Ізраїльської держави. Старозаповітні пророки і Сам Ісус передрікали, що євреї будуть розпорошені серед усіх язичницьких народів землі. Надалі ж пророки передбачали, що в кінці днів всі племена Ізраїлеві знову будуть зібрані на своїй історичній батьківщині. Пророк Ісаї пише: «Здійми свої очі навколо й побач: усі вони зібрані, і до тебе ідуть; сини твої йдуть із далека, а дочок твоїх на руках он несуть ... Хто вони, що летять, як та хмара, і немов голуби до своїх голубників?» (Іс. 60:4,8).

1800 років Ізраїль не існував як держава. Минали сторіччя, і в

травні 1948 року на політичній карті світу з'явилася держава Ізраїль. В останні дні Бог зверне Свій погляд на Ізраїль. Він вишле двох пророків для євангелізації євреїв, щоби нагадати їм про Месію. Ізраїль, який відродиться духовно, оплакуватиме своє відступництво та розп'яття свого Месії, і знову навернеться до Бога.

Нині Ізраїль — високорозвинена держава, до якої поступово з'їжджаються євреї з різних країн світу. Сьогоднішній Ізраїль — це годинник історії.

Становище Церкви в період останнього часу

У Своїй бесіді з учнями Господь звернув увагу і на стан новозаповітної Церкви в цей період.

1. «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14). Кожна людина повинна почути Добру Звістку про те, що Ісус — Господь, Він — Спаситель світу, що Він прийшов спасти людей від смерті і дати їм вічне життя в Христі Ісусі. Кожній людині пропонується повірити в Нього і покаятися у своїх гріхах.

2. «...і вас будуть ненавидіти всі народи за Ймення Моє» (Мт. 24:9). У багатьох країнах гонитимуть і утискатимуть християн, їх будуть видавати на муки і смерть. Таку ненависть виявлятиме світ.

3. «І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне» (Мт. 24:12). Дехто з Божих дітей втратить духовну пильність. Про це яскраво сказано в притчі про мудрих і нерозумних дів. У цій притчі Ісус розкриває нам причину Божого розподілу дів на мудрих і нерозумних. Оскільки одні піклуються про своє духовне життя, а інші нехтують ним, тому і виходить, що в тій самій церкві, за тих самих умов і при однакових засобах духовного виховання одні стають «філядельфіянами» (Об. 3:7-13), а інші — «лаодикійцями» (Об. 3:14-22). Одні піклуються про свій стан, докладають духовних зусиль, а інші — плывуть за течією, як мертва риба.

Проте у всіх десяти дів ми знаходимо один недолік: «...всі задрімали й поснули». Ця фраза характеризує як нашу епоху, так і характерність. Це — духовна дрімота та втрата пильності. Такий

стан особливо помітний у наш час, оскільки призвів до охолодження духовного життя. Слова «всі задрімали й поснули» свідчать, що до приходу Христа Церква опиниться в дуже важкому становищі. З одного боку її атакуватимуть окультизми, лжепророки і лжевчення, з іншого — грізні події останнього часу, котрі готують землю до приходу антихриста. Дрімота та сон в Церкві — це і пасивність, і «масовий гіпноз», який здійснюють земні матеріальні блага.

Що робити нам, віруючим?

Писання говорить: «Тож не будемо спати, як інші, а пильнуймо та будьмо тверезі!» (1Сол. 5:6).

«Пильнувати». Ми не повинні бути самовпевненими і безпечними. Ми не маємо піддаватися духовній ліні і неробству, не повинні спати, але вартувати, щоби гріх не ввійшов у наше серце. Спостерігати за тим, що відбувається у світі, зіставляючи усі події з Писанням.

«Бути тверезими». Тобто бути врівноваженими і стриманими. Обмежувати свої бажання та по-тяг до земного. Христос застерігає Своїх учнів: «Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися ненажерством та п'янством, і життєвими клопатами, і щоб день той на вас не прийшов несподівано» (Лк. 21:34).

«Мати віру і не боятися». На це звертає увагу Христос, кажучи: «Коли ж стане збуватися це, то випростуйтесь, і підійміть свої голови, — бо зближається ваше виголошення!» (Лк. 21:28). Морок наших днів — це лише пітьма перед світанком, зубожіння людської культури і розчарування в людині — це тільки передвісник приходу Христа. Ми не повинні піддаватися загальному страху і смутку. Навпаки, бачачи в усьому, що відбувається, ознаки Його приходу, маємо непохитно стояти в істинній вірі. Ми повинні підвести погляд догори — туди, куди звернуті наші молитви і надії. Чим більше скорботи на землі, тим ближче пришестя нашого Спасителя. Невже зустріч із Ним не привід для радості?

Олег НИСИНЕЦЬ,
директор Рівненського регіонального
біблійного коледжу.

ПОВЕРНЕННЯ ДО

**Але маю на тебе,
що ти покинув свою
першу любов.
Отож, пам'ятай, звідки
ти впав, і покайся,
і вчинки давніші роби.
Коли ж ні, то до тебе
прийду незабаром, і зрушу
твого свічника з його
місця, якщо не покаєшся.
Об'явлення 2:4–5.**

Одним із обов'язків старо-заповітного священика було підтримувати горіння семи лампад золотого свічника, що стояв у святині. Нині ж ми бачимо нашого великого Первосвященника, що ходить посеред семи золотих свічників. Зодягнений у царські і священицькі шати, Він запалює ці свічники, підливає в них священну оливу і видаляє нагар, що перешкоджає яскравому світлу.

Наш Господь уважно стежить за церквами, котрі символізують ці сім золотих свічників. Ніхто не знає стану церков так, як знає це Ісус Христос. Він щодня піклується про них, ходить посеред них і тримає їх служителів, як зірки, в Своїй правіці. Він не зводить погляду з церков, тому знає їх працю, терпіння і гріхи. Його очі, як вогненне полум'я, тому Він усе проникливо і точно бачить, що більше нікому недоступно.

Наш Господь із гіркотою помічає недоліки Своєї Церкви. Проте разом із недоліками бачить у ній і багато позитивного. Послання до Ефеської церкви розпочинається із

похвали: *«Я знаю діла твої, і працю твою, і твою терпеливість, і що не можеш терпіти лихих...»* (Об.2:2). Не думаймо, що наш Коханий не бачить краси Своєї Церкви. Навпаки, Він насолоджується нею. Він бачить її там, де ми іноді не помічаємо того, що гідне захоплення. Ісус Христос бачить наше життя, дерзання і нашу щирість. Це має велику цінність у Його очах. Він бачить усе хороше в нас. Коли ж випробовує наші серця, то не лишає без уваги наше щонайменше блага бажання, щонайменший вогник віри та любові. Він говорить: *«Я Знаю діла твої...»*

На жаль, разом із старанністю та дерзанням Господь помічає, що ефесяни залишили першу любов. І це найбільший недолік. Хіба це так небезпечно? Так, це найбільша небезпека, бо Церква є Нареченою Христа, а для нареченої перестати любити означає залишити все. Марно говоритиме дружина, що вона слухняна і старанна, коли любов до чоловіка зникла з її серця; вона не зможе виконувати своїх обов'язків, тому що позбулася осно-

ви подружнього життя. Так і наша любов до Христа є найважливішим вінцем і суттю нашого духовного життя. Церква не має права бути Церквою, якщо у її серці немає любові до Христа або якщо ця любов охолола.

Горе тому, хто залишив першу любов! *«Господи, змилуйсь над нами...»* — нехай ці слова стануть нашим негайним благанням (Іс. 33:2). Більшої втрати, ніж втрата любові, не існує. Хто втратив любов, позбувся всього. Втративши любов, ми втрачаємо і силу, і мир, і радість, і святість.

Але подивімося, що нам радить наш Спаситель. Його настанова виражається у трьох словах. Перше слово — «пам'ятай». Господь радить нам передусім пам'ятати, якою була наша перша любов, і порівняти з нею теперішній стан. Тоді ніщо нас не розділяло з Господом; Він був нашою любов'ю, нашою радістю, нашим життям, а зараз інші радощі полонили наше серце. Як же нам повинно бути соромно через усе це. Раніше ми ніколи не стомлювалися ні слухати проповіді про Христа, ні служити Йому; постійне читання Біблії, безліч проповідей, молитовних зібрань — і всього цього не було понад норму для нас. Тепер же нам здається, що проповіді стали дуже тривалими; богослужіння нецікавими; своєю спрагу, що значно послабла, ми часом намагаємося викликати новинками.

Як же все це сталося? Раніше нас усе вдовольняло, за все дякували Господу. У хворобі, в біді, на одрі смерті ми не переставали любити Його. Господь згадує цю відданість і жалкує про її втрату; Він говорить через Слово Своє: *«Я згадав... ту любов, коли ти наречена була та за Мною ходила в пустині, в землі неза-сіянній»* (Єр. 2:2). Тоді для нас ніщо не було надто важким або ж надто складним. Пригадаймо ж наші обіт-ниці, сльози, щасливі захоплення тих днів; пригадаймо і порівняймо з нашим теперішнім станом.

Наступне слово настанови — «покайся». Слово, звернене до грішників, підходить і до тих, що залишили першу любов до Господа. Хіба Ісус Христос не заслуговує нашої любові? Хіба Він став менш прекрасним, менш добрим і ніж-

ПЕРШОЇ ЛЮБОВІ

ним? (Пс. 44:3). Адже Він любить нас не менше, ніж любив спочатку; і без Нього ми не можемо мати надії на спасіння. Нам необхідно покаятися в тому, що ми засмутили Господа, залишивши свою першу любов до Нього.

Христос повеліває: «... покайся, і вчинки давніші роби». Адже наша любов виявляється у вчинках, а справи першої любові найкраще характеризують її. Кожен християнин, який залишив першу любов, повинен покаятися і повернутися до справ любові, а не обмежуватися одним сумом про її втрату.

Повільне пробудження любові у віруючій людині майже неможливе. Любов до Христа дуже часто є любов'ю з першого погляду: щойно ми побачили Його, негайно зачарувалися Ним.

Якщо ми охололи, то найкраще — спрямувати на Нього погляд і споглядати Його, доки не вигукнемо: «Душі не ставало в мені, як він [коханий] говорив...» Радість у Господі миттєво поверне на перше місце в нашій душі першу любов до Нього.

Господь Ісус Христос переконує ефесян покаятися, кажучи серйозні слова застереження: «... до тебе прийду незабаром, і зрушу твого свічника з його місця, якщо не покаєшся». Призначення Церкви — бути світлом для навколишніх людей. Якщо полишена перша любов, то Церква не має світла. Свічник — символ корисності. Якщо в нас не стало любові, то втрачена і наша корисність. Якщо ми втрачаємо першу любов, то занурюємося в духовний морок; тоді можна втратити навіть і саме ім'я — «християнин». Якщо ж ми не хочемо залишитися без Божого світла, то нам необхідно перебувати в Христі і любити Його все більше і більше.

Далі Спаситель дає обітницю, і вона дивно звучить: «...переможцеві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім» (Об. 2:7). Гріх ставить між нами і деревом життя Ангела з палаючим мечем: любов же Христова погашає полум'я цього меча, і Ангел кличе нас у заповідану частину Божого раю, де ми пізнаємо Господа, як Він пізнав нас, де полюбимо Його так, як полюбив Він нас (1 Кор. 13).

Але і тепер наша любов у відповідь на любов Господа створює солодку музику. Ніяка земна радість не може порівнятися з тим блаженством, яке ми знаходимо, перебуваючи в Христовій любові. Справжня насолода — любити Того, Хто є «Перший і Останній»

(Об. 1:17). Охолодження любові приносить гіркоту і робить нас слабкими, безсилими, схильними до падіння. Проте справжня любов є передчуттям слави.

Погляньмо ж на сяючі славні вічні вершини, куди Господь силою Духа Свого Святого веде Своїх вірних, і перебуваймо в Його любові (1 Кор. 14:1).

Чарльз СПЕРДЖЕН.

ОЖИВИ НАС, О БОЖЕ!

Отж, Ти оживиш нас знову, — і буде радіти народ Твій Тобою!

Псалом 85:7.

Стан охолодження людини (іншими словами, збайдужіння до чогось) подібний до раку. Ми тривалий час не знаємо про його наявність. Наше духовне охолодження відбувається настільки поступово, що ми навіть не помічаємо, коли і як раптом стаємо тілесними. Іноді, щоб викликати в нас відчуття відчайдушної потреби в Богові і непереборну спрагу до Нього, в житті необхідне щось не звичне розміреному плину днів: чи то трагедія, чи бодай якась криза або ж навіть голос Божого пророка. І лише тоді, коли ця спрага відновиться, ми зможемо мати право на Божу обітницю: «... виллю Я воду на спражене, а текучі потоки на суходіл...» (Іс. 44:3).

Ми маємо потребу в пробудженні тоді, коли втрачаємо ентузіазм та інтерес до Божого Слова, коли час молитви перетворюється на рутину або навіть узагалі припиняється через відсутність спраги говорити з Богом і, звісно ж, коли зникає перша любов.

Нам потрібен свіжий дотик Бога тоді, коли нас більше цікавлять телепередачі, ніж богослужіння, коли ми вчасно приходимо на працю, але спізнюємося на зібрання, не пропускаємо робочих днів, але дозволяємо собі не прийти на богослужіння... Нам необхідне пробудження, коли ми охочіше працюємо за гроші, ніж безкоштовно для Спасителя і Господа нашого Ісуса Христа.

Нам потрібне пробудження, коли виношуємо образу, обурення і засмучення, коли є винними в плітках і наклепів, коли неохоче визнаємо свої прогалини та помилки і коли нам важко простити тим, хто просив у нас прощення.

Нам необхідне пробудження, коли ми вдома сварливі і похмурі, а на зібранні виявляємо удавану люб'язність та доброту. Нам потрібне пробудження, коли ми у своєму способі життя погоджуємося з цим світом. Якою ж великою є наша провина, коли ми, подібно до Содоми в Книзі пророка Єзекіїля, проводимо час у писі, ситості та спокої (Єз. 16:49)!

Як тільки відчуємо і усвідомимо свою холодність і безплідність, ми зможемо домагатися обітниці, що записана в 2 Хр. 7:14: «... і впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Мого, і повернуть зі злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прошу їхній гріх, та й вилікую їхній Край!»

Яскраве сонце, солоне морське повітря, рівномірний плескіт хвиль.

Маленький хлопчик грається на узбережжі. Сидячи навшпиньки, він наповнює піском яскраво-червоне відерце, перевертає його, піднімає — і ось уже маленький архітектор, задоволений собою, розглядає споруджену замкову вежу.

Увесь день він працюватиме: буде викопувати рів, зводити мури. Корки від пляшок стануть його вартівими, палички від морозива — мостами. Тут стоятиме замок із піску.

Велике місто. Людні вулиці. Нескінченний гул автомобілів. Доросла людина сидить за столом у своєму офісі. Вона проглядає папери, сортує їх і дає доручення співробітникам. Людина притискає плечем до вуха слухавку, її пальці бігають по клавіатурі, набираючи один номер за іншим. Називаються цифри, підписуються контракти, і ось людина, глибоко вдоволена, проглядає папери із своїми прибутками.

Все життя вона працюватиме: складатиме плани, прогнозуватиме майбутнє. Відсотки від внесків стануть її варто-

вими, прибутки — мостами. Тут буде збудована імперія.

Два будівельники замків... Вони мають багато чого спільного. Із піщинок вони споруджують грандіозні будівлі. Із нічого вони створюють щось. Обидва старанно і цілеспрямовано трудяться. Та працям обох буде покладений край, коли настане час припливу.

Однаке цим схожість між двома будівельниками обмежується. Хлопчик знає про кінець, а дорослий не хоче думати про нього. День наближається до завершення,

давайте ж поглянемо, як поводитиметься хлопчик.

Хвилі сантиметр за сантиметром наближаються до його витвору. Вони розбиваються вже майже біля самих мурів замку. Але хлопчик спокійний. Те, що відбувається, не дивує його. Весь день плескіт хвиль нагадував йому про те, що кінець неминучий. Хвилі розповіли йому свій секрет: невдовзі вони підхоплять його замок і понесуть із собою в море.

Дорослий не знає секрету, хоча йому варто було б про нього знати. Як і хлопчеченя на узбережжі, він постійно чує рівномірний плескіт хвиль. Дні приходять і відходять. Пори року змінюють одна одну. Кожен схід, переходячи у захід, шепоче йому цей секрет: «Час забере твої замки».

«... І люди не знали,
аж поки не прийшов потоп
і не знищив усіх...»
(Мт. 24:39)

ПІЩАНІ ЗАМКИ

І ось одна людина готова до цього, а інша — ні. Одна спокійна, а інша — панікує.

Коли хвилі починають підкочуватися все ближче, мудрий хлопчик схоплюється на ноги і починає плескати в долоні. Він не засмучується, не лякається, не жалкує. Він знає, що це повинно трапитися. Те, що відбувається, те дивує його. І коли величезна хвиля, накопившись, руйнує його замок і змиває архітектурний шедевр, хлопчик усміхається. Він усміхається, збирає своє приладдя, бере батька за руку і йде з ним додому.

Дорослий не такий мудрий, як дитина. Коли хвилі років розпочинають хлюпатися біля воріт замку, його охоплює страх. Він починає бігати навколо своєї піщаної будови, прагнучи захистити її. Людина намагається відігнати хвилі від мурів, які вона побудувала. Змогла і тремтяча, вона крізь зуби проклинає наступаючий приплив.

— Це мій замок, — пихкає під ніс.

Море не повинно повідомити людині. Насправді вони обоє знають, кому належить пісок.

Врешті-решт, велика хвиля нависає над людиною і її маленькою імперією. На мить вона опиняється у тіні водяної маси, яка в наступну секунду звальється на неї. Крихітні вежі її перемог руйнуються і розповзаються, а людина, стоячи навколішки, стискає в кулака своє минуле, що перетворилося на безформну масу.

Якби вона лишень знала... Якби лишень прислухалася. Якби лишень... Але, як і більшість інших, вона не слухає.

Христос говорить про цих людей, котрі виявилися неготовими, що вони не думали і не знали про те, що відбудеться. Він не називає їх злими, непокірними або такими, що воюють проти Бога. Ні, вони просто сліпі і не бачать, що сонце вже заходить. Вони глухі і не чують шуму прибою.

В останній тиждень Свого життя Христос присвятив частину особистого дорогоцінного часу тому, щоб ми засвоїли урок про хвилі, котрі накочуються на берег, і були готові до кінця. Ми бачимо пристрасне Його бажання: щоб ми були готові. *«Про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, — лише Сам Отець»* (Мт. 24:36).

Важко не зрозуміти того, що Ісус говорить: Він повернеться, але ніхто не знає коли. Тому будьте готові.

Про це йде мова в притчі про мудрих і нерозумних дів. Про це йдеться в притчі про таланти. Про це також довідуємося із притчі про овець і козлів. Про це повинні знати ми з вами. Одначе саме про це і забуваємо.

Про це мені нагадав випадок, що недавно трапився зі мною під час подорожі на літаку. Я увійшов до салону, пройшов між кріслами, знайшов своє місце і помітив, що пасажир, мій сусід, має зовсім незвичний вигляд. Він був у халаті і капцях — наряд, який цілком відповідає домашній атмосфері, приміром, так можна ходити у вітальні, а не на борту літака. Сидіння сусіда теж відрізнялося від решти. Крісло, в якому сидів я, було звичайним, обшите тканиною, тоді як його — оббите шкірою.

**«Про день той
й годину
не знає ніхто:
ані Анголи
небесні, ані Син,
— лише Сам
Отець»
(Мт. 24:36).**

— Імпортна шкіра, — сказав він, помітивши мій погляд. — Я купив її в Аргентині і сам оббив нею своє крісло.

Перш ніж я встиг вимовити ще щось, він вказав на виблискуючі камені, якими були прикрашені його підлокітники:

— А ці рубіни я купив в Африці. Вони коштують цілий маєток.

Як виявилось, це лише початок. Його розкладний столик був зроблений із червоного дерева, біля ілюмінатора був встановлений невеличкий телевизор, над ним — маленький вентилятор, а із стелі звисала люстра у вигляді кулі. Нічого подібного мені ніколи раніше не доводилося бачити, тому виникло абсолютно природне питання, яке я і поставив сусідові:

— Навіщо вам знадобилося витратити стільки часу і грошей на облаштування крісла в літаку?

— Я живу тут, — пояснив він. — Тут, у літаку, — мій будинок.

— І що ж, ви ніколи звідси не виходите?

— Ніколи! Навіщо мені виходити і позбавлятися всіх цих зручностей?

Неймовірно. Ця людина перетворила засіб пересування на власний будинок! Вам важко по-

вірити у це? Ви думаєте, що я перебільшую? Що ж, можливо, я і не бачив подібного безглуздя на борту літака, але в житті мені таке зустрічалося. Запевняю, вам теж доводилося натрапляти на таке.

Ви, напевно, бачили людей, які ставляться до світу так, начебто це їхнє постійне місце проживання, але вони помиляються. Ви бачили, як люди витрачають час і сили на облаштування свого житла, ніби вони збираються жити тут вічно, але цього не відбудеться. Ви бачили людей, котрі настільки пишаються своїми досягненнями, немов сподіваються ніколи не розлучатися з тим, чого досягли, але їм доведеться це зробити.

Усім нам доведеться розлучитися з цим світом. Всі ми в ньому — лише мимохідь. Одного разу літак приземлиться, і вас попросять пройти до виходу. Мудро поступлять ті, хто буде готовий вийти, коли пілот оголосить про прибуття у пункт призначення.

У цілому я знаю не дуже багато, але точно знаю про те, як потрібно подорожувати. Не беріть багато багажу. Їжте трохи менше! Подрімайте. А коли опинитесь там, куди прямували, — вийдіть із літака.

І про піщані замки я знаю небагато. Дітям про них відомо більше. Придивіться до них і навчіться від них. А потім — будуйте, але робіть це, як дитина. Коли побачите захід, а разом із ним і прилив — заплещіть у долоні. Відсалютуйте життю, візьміться за батьківську руку і відправляйтеся додому.

Макс ЛУКАДО.

ОСТАННЄ СЛОВО

Коли наш Спаситель закінчив давати усі Свої повчання, що тепер містяться в дорогоцінній книзі Біблії, Він наблизився до останньої сторінки, до її останніх слів і, як люблячий Отець, промовив те, що було найдорожче Його серцю і серцям Його дітей: «ТАК, Я СКОРО ПРИЙДУ!» Чи не багатозначне те, що наш Господь, закінчуючи усе вчення Біблії, вибрав ці слова як Свої останні: «Хто свідчить це, каже: Так, Я скоро прийду!» Амінь. Так, гряди, Господи Ісусе!» (Об. 22:20).

Ми могли б подумати, що вищезазначене належать письменникові, євангелістові Івану, проте не він говорить: «Так, Я скоро прийду!», а говорить Той, що Свідчить, тобто Сам Ісус Христос. Євангеліст Іван мав лишень записати свідчення Ісуса Христа. На початку його книги читаємо: «Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати рабам Своїм, що має незабаром статися. І Він послав і показав через Ангела Свого слугі Своему Іоанну, який засвідчив Слово

Боже, і свідчення Ісуса Христа, і що він бачив» (Об. 1:1-2). Отже, книга Об'явлення є свідченням Христовим і саме Христос говорить: «Так, скоро прийду!» Іван тільки додає слова, що повинні стати зойком усіх віруючих людей у ці тривожні дні: «Амінь. Так, гряди, Господи Ісусе!» (Об. 22:20). Він закінчує книгу своїм благословінням: «Благодать Господа нашого Ісуса Христа та усіма вами. Амінь» (Об. 22:21).

Як же ми повинні захоплюватися словами нашого Спасителя, в яких Він виявляє, з яким бажанням дивиться на ту майбутню зустріч із Церквою: тими людьми, яких викупив Своєю кров'ю. Якщо майбутня зустріч із нами для Спасителя є такою бажаною подією, то яким повинно бути наше ставлення і ставлення Церкви до цієї майбутньої зустрічі! Що здобуде Господь під час цієї зустрічі? Тоді Він дістане тільки те, що Сам вклав у життя Своїх дітей, яке має глибоку цінність. Проте наш здобуток буде неоціненним. Сюди включено все те, що майбутня вічність може дати

Ми часто стаємо мимовільними свідками зворушливих сімейних сцен, що відбуваються на вокзалах, аеродромах і пароплавних пристанях. Збагнути їх суть не складно, навіть якщо і не розумієте мови країни, в якій знаходитесь.

Ось, приміром, ви стоїте на вокзалі. Ваш погляд мимохиті зупиняється на невеличкій групі різних за віком людей. Через кілька секунд ви здогадуєтесь, що це — сім'я. Очевидно, що в дорогу вирушає батько, оскільки він почергово прощається з усіма членами родини. Дружина дістає із кишені носову хустинку і поспішно витирає з очей сльози, що непрохано скочуються по щоках. Старші діти стоять із сумними та похнюпленими обличчями. Лише маленька дівчинка, що в матері на руках, безжурно усміхається. Вона ще не розуміє значення прощання.

Ось батько бере крихітку на руки і, часто її цілуючи, щось говорить. Хоча ви не чуєте, що він каже, проте цілком розумієте, що чоловік дає останні напучування. Нарешті, через гучномовець повідомляють, що потяг невдовзі відправляється. Батько швидко передає дівча до рук матері і прямує до виходу з вокзалу. Потім на мить зупиняється, оглядається і знову щось говорить. Чи знаєте ви, що він каже? Навіть якщо не розумієте мови, ви упевнені, що прощальні слова стосуються того моменту, коли вони знову зустрінуться. У подібних випадках останні слова завжди випромінюють надію на майбутню зустріч. Незважаючи на тривалість відсутності, все ж таки усі сподіваються, що невдовзі знову зустрінуться.

Отож останні слова завжди вказують на майбутню зустріч.

нам. Оскільки ми живемо за один крок до вічності, всі наші вчинки, справи і думки повинні яскраво відображати наше радісне прагнення швидше зустрітись з Господом. Якщо ми щиро віримо, що все те дорогоцінне, що містить для нас вічність, тепер знаходиться на небесах, і якщо ми глибоко любимо Господа Ісуса Христа, Який пішов приготувати нам місце, аби ми знаходилися у присутності Свого Отця, тоді ставлення всього нашого повсякденного життя повинно бути постійним зойком: «Так, гряди, Господи Ісусе!» Я молюся, щоб Дух Святий запалив очищувальне полум'я любові у вашої серці, щоб згорів увесь бруд вашої душі і щоб ви дійсно були готові до зустрічі з Господом Ісусом Христом.

Свідки про Друге пришествя

Перечитуючи Біблію від початку до кінця, ми швидко переконуємося, що існує значно більше

уриwkів із Священного Писання про Друге пришествя Христа, ніж про Його Перший прихид. Насправді ми могли б написати громіздку книгу, використовуючи ті посилення, які свідчать про Другий прихид. Перше пришествя Ісуса Христа — історичний факт, якого ніхто не може спростувати без спотворення сторінок історії і самого часу, оскільки навіть наш календар свідчить про Його Перший прихид. Позаяк пророцтва Біблії про Його перше з'явлення точно виконалися, ми можемо бути цілком упевнені, що невдовзі здійсняться і пророцтва про Його Друге пришествя.

Пророцтв про Другий прихид Христа приблизно в тридцять разів більше, ніж про Його Перше пришествя. Проте, замість того щоб нагромаджувати посилення із Старого і Нового Заповітів, я вважаю за краще представити вам п'ятьох свідків, які і скажуть нам про Його Друге пришествя.

1. Пророче свідчення

«А на Давидів дім та на єрусалимського мешканця Я виллю Духа милости та молитви. І будуть дивитись на Мене, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голосить за одним, і гірко заплачуть за Ним, як плачуть за первенцем (Зах. 12:10). Тут ми маємо свідчення про Друге пришествя Господнє, в якому згадуються Христові рани, завдані Йому на Голгофському хресті. Вони без жодного сумніву доводять нам, що мова йде про Другий прихид Господа Ісуса Христа. Цей же пророк наводить нам інше ясне пророцтво про Друге пришествя Господнє.

«І того дня стануть ноги Його на Оливній горі, що перед Єрусалимом зо сходу, а Оливна гора на свої половини роздвоїться, на схід і на захід, на дуже велику долину. І на північ осунеться половина гори, а половина її — на південь» (Зах. 14:4). Ви погодитесь зі мною, що лише прихид Самого Творця може зробити такі геологічні зміни на поверхні землі, згадані в цьому уривку. Ми бачимо, що обидва ці посилення не мають стосунку до Першого пришествя Ісуса Христа на землю, оскільки обставини, що їх оточують, ясно вказують, що мова йде про Другий прихид Месії.

2. Апостольське свідчення

«Бо Сам Господь із наказом при голосі Архангела та з сурмою Божою, зійде з неба, і померлі в Христі воскреснуть першими» (1 Сол. 4:16). «... Очікували блаженної надії та явлення слави великого Бога і Спасителя нашого Ісуса Христа» (Тит. 2:13). «Будьте і ви терпеливі; зміцнюйте серця ваші, бо прихид Господній наблизвся» (Як. 5:8). «Про таких пророкував Єнох, сьомий від Адама, кажучи: «Ось іде Господь зі Своїми тисячами святих» (Юд. 14). «Ось Він іде з хмарами, і побачить Його всяке око, і ті, що прокололи Його, і заридують перед Ним всі племена землі». Так, амінь!» (Об. 1:7).

До цих віршів ми могли б додати багато інших, що ясно говорять про Його Друге пришествя. Як було зазначено вище, у Святому Письмі є достатньо віршів, котрі вказують на Другий прихид, проте моя мета полягає в тому, щоб познайомити вас із різними свідками, які сповіщають нас про Друге пришествя Ісуса Христа, тому обмежимося свідченнями тільки деяких із них.

3. Ангельське свідчення

Це свідчення має особливо велике значення, оскільки воно було дане в той самий момент, коли Господь вознісся на небо. «... Він вознісся перед їхніми очима, і хмара взяла Його з очей їх. І коли вони дивились на небо, під час вознесіння Його, раптом перед ними стали два мужі в білій одежі і сказали: мужі галілейські, чого стоїте, і дивитесь на небо? Цей Ісус, Який вознісся від вас на небо, прийде так само, як ви бачили Його, коли Він відходив на небо!» (Дії 1:9-11). Апостоли стояли на горі і з прикутими до неба поглядами та стежили за Спасителем, що зникав із поля зору. Однак, перш ніж вони мали можливість зрушити бодай на крок із місця, де стояли, Ісус Христос послав до них ангелів, аби сказати їм, що Він знову «прийде так само, як ви бачили Його, коли Він відходив на небо!».

4. Свідчення Самого Ісуса Христа

«Бо прийде Син Людський у славі Отця Свого з Ангелами Своїми, і тоді віддасть кожному по ділах його» (Мт. 16:27). «Тоді з'явиться

знамення Сина Людського на небі; і тоді заплачуть всі племена земні і побачать Сина Людського, грядучого на хмарах небесних, з силою і славою великою» (Мт. 24:30). «В домі Отця Мого багато осель, коли б ні, то Я сказав би вам, що йду приготувати місце для вас. І коли підю і приготую місце для вас, Я прийду знову і візьму вас до Себе, щоб і ви були, там де Я» (Ів. 14:2-3). Благословенний Син Божий, у вустах Якого ніколи не було лестощів і неправди, повинен був сказати про Себе істину. Ця істина полягає в тому, що Він прийде знову.

5. Свідчення Вечері Господньої

«Кожний раз, як їсте хліб цей і п'єте чашу цю, — смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде» (1 Кор. 11:26). Це свідчення відрізняється від інших тим, що в ньому і ми беремо участь; це — видиме свідцтво, яке часто повторюється. Вечеря Господня не є обрядом, що існуватиме вічно, вона триватиме доти, доки не прийде наш Господь і Спаситель. Як дивно нині нагадує нам це свідчення про Його нове з'явлення з небес, і наскільки все це стає дорожчим для наших сердець із наближенням дня приходу Христа!

Коли наступного разу братимемо участь у Вечері Господній, маймо на увазі, що це може бути востаннє, оскільки раптове з'явлення Господа Ісуса Христа перетворить нашу віру в реальність.

Отже, ці п'ять свідків різноманітні, але однотайно доводять, що наш Господь і Спаситель прийде знову.

Якіс ШАЛЕНКО.

Церква — це Тіло Ісуса Христа, що складається з усіх відроджених душ, викуплених кров'ю Христа. Її будівничим є Христос. Це підтверджують Його ж такі слова: «...побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її» (Мт. 16:18). У такому разі, якщо Христос збудував Церкву, а Дух Святий піклується про неї, вона має бути найдосконалішою спільнотою людей на землі. І справді, Першоапостольська церква була такою. Показником довершеності була любов, без якої Церква перестає бути Церквою у біблійному значенні цього слова.

Незважаючи на те, що згадана перша церква була нечисленною, не мала освічених теологів і богословів, професійних хорів, великої кількості євангелістів і місіонерів, навчальних закладів, вона мала основне — любов, що і відрізняло її від інших релігійних спільнот. Це було запорукою її успіху, за це любили її, а дехто і ненавидів.

З огляду на історію християнської Церкви можна сказати, що під час гонінь вона завжди була чистішою, оскільки тоді в ній залишалися люди, що були непохитні у вірі. Коли ж Церква мала привілеї, до неї приходили ті, котрі бажали користуватися прерогативами, але були далекі від віри. Перегортаючи сторінки складної історії життя Церкви, ми знаходимо імена тих, кого потрібно наслідувати, оскільки ті люди залишилися вірними під час страшних гонінь на Церкву, коли дійсно всі сили пекла наступали на Тіло Христове.

Виконуючи Доручення Христа, Його послідовники утворювали церкви в різних містах і селах, у різних країнах, що мають власну культуру та традиції. Це, звісно

Покоління, котре живе у неспокійному ХХІ сторіччі, оточує могутня пропаганда вседозволеності, яка активно витісняє Бога з людської свідомості. Міста, вулиці, реклама, інформація, свавілля окультизму — все підкорене підступній меті: втримати знівечене гріхом людство на згубному шляху і позбавити спасіння.

У світі, де процвітає індустрія зла, де кожен, хто відхиляється від гріха, зазнає дошкульних глузувань, не так просто зберегти чисту совість і, незважаючи ні на що, прагнути знайти шлях до спасіння. Тут потрібен подвиг! Потрібне самовідречення! Хто бажав зберегти свою душу для вічного єднання з Богом, неодмінно повинен внутрішньо підготуватися до життя безперервної боротьби і добровільного протистояння всьому нечистому, всьому гріховному! Тоді спасеться душа!

Пильнуйте, щоб увійти!

ж, кладе відбиток на сам хід служіння. Та у справі спасіння не відіграють значної ролі ні культура народів, ні традиції, ні методи звернення богослужінь. Основне в спасінні — віра, що діє любов'ю. Правда, нині є церкви, члени яких не хочуть змінювати своїх гріховних традицій, культури (чи безкультур'я) та зовнішності. Вони називають себе «нетрадиційними». Така «нетрадиційність» проявляється в тому, що служителі подібних церков не ставлять вимог до членів церкви. З іншого боку, прихожани самі часто не хочуть змінювати своїх гріховних традицій або ж зовнішнього вигляду. Це загрожує церкві тим, що вона може «розчинитися» в світі. Дияволу до вподоби така тактика, адже таким чином члени церкви губляться у світі і нічим не відрізняються від нього, що призводить до номіналізації церков, їх лібералізації, секуляризації та зниження духовності. Натомість з'являється надмірна увага до освячення речей, чародіїв, гадалок, екстрасенсів та інше.

Упродовж багатьох сторіч Церква виховувалася на суто

біблійних принципах, що відрізняло її членів від світу. Тоді вважалося честю не бути схожими на світських людей. На жаль, сьогодні такої позиції бракує.

Духовність членів церкви, як основний якісний показник, оцінювалася не за соціальним становищем, багатством, кількістю пожертвуваних коштів, зовнішнім виглядом чи кількістю дітей та внуків, а за виконанням біблійних принципів, за любов'ю до Бога і до людей.

На жаль, Церква в останні дні характеризується спадом духовності. Коли ж знижується духовність і втрачається віра, натомість активізується інша діяльність Церкви в різних напрямках, зокрема і в політиці, але така активність не може замінити духовності і любові до людей.

СТРИЛИ ЛУКАВОГО ПРОТИ ЦЕРКВИ ОСТАННЬ

Ми живемо напередодні Другого приходу Христа. Церкви нашої країни нині мають великі благословіння, оскільки можуть вільно проголошувати Благу Вістку. Однак не квапмося тішитися високими кількісними показниками тих, хто запрошує Христа у своє серце, оскільки останній час небезпечний тим, що швидко заколисує і охолоджує першу любов, і ті, що запально служили на початку, невдовзі повертаються туди, звідкіля прийшли. Тож свобода є не безпечнішою, ніж утиски, тому ми маємо бути завжди пильними, щоб не дати проникнути спокусам через фальшивих пророків, котрі придуть перевернути у свідомості людей все з ніг на голову. Церква також має вартувати, щоби не впустити беззаконня — кожен робить що хоче, посилаючись на те, що так відкрито від Духа Святого і що в цьому є воля Бога.

Ще одна небезпека чатує на віруючих останнього часу. Вона, на перший погляд, не дошкульна, однак за своєю маскою приховує страшні наслідки — втрату вічного життя. Отож, про що йдеться? Про загрозу, яку згадує Ап. Лука у своєму Євангелію: «*Та Син Людський, як прийде, ти Він на землі знайде віру?...*» (Лк. 18:8).

Здавалося б, саме в останній час люди особливо мали б стояти на варті своєї віри. Не тієї, що на всі боки голосить «Я вірю в Бога», а дієвої. Тож «*яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра?*» (Як. 2:14).

Отож закликаю вас, дорогі друзі, берегтися спокус останнього часу, що приємні і солодкі зовні, а в середині руйнівні і загрозливі для вічного блаженства у небесах. Пильнуймо ж, щоб залишитися вірними до кінця.

Ілля КОРНІЙЧУК,
пастор, заст. голови ООЦ ЄХБ
Рівненської області.

У ТОЧНО ВИЗНАЧЕНИЙ ЧАС

Наш Бог є Богом порядку. Погляньте на складну і впорядковану будову Всесвіту, зазирніть до таємниць рослинного, тваринного світу... Хіба знайдемо там бодай натяк на хаос?

Ні, Його Словом у точно визначений час будувалися небо й земля, з'являлося все живе на землі... У визначений час Мойсей почав виводити ізраїльський народ з єгипетської неволі, цар Соломон — будувати храм Богові Живому; у визначений час Ангел сповістив Діві Марії чудову, хоч дещо й незрозумілу звістку; у визначений час Спаситель розпочав Свою місійну працю на землі, зійшов на Голгофу, помер, воскрес — і знову у славі Своїй прийде на землю. Коли? «*Про день же той і годину не знає ніхто: ні ангели небесні, ні Син, тільки Отець один*» (Мт.23:36).

В цьому євангельському тексті, як і в інших текстах Біблії, немає слова «можливо» — є впевненість, що день той неодмінно настане, а коли — знає тільки Бог, бо в Нього Свій чіткий порядок у всьому.

І тоді, коли Син Божий вдруге прийде на землю, не буде ні націй, ні рас, ні конфесій — все людство буде поділене тільки на дві групи: готові до зустрічі з Христом чи неготові. І тут немає місця половинчастості: мовляв, готові на якийсь відсоток — у Бога є твердий порядок у всьому: готовий чи ні.

Сьогодні, щоправда, існує категорія надто безпечних, як на мій погляд, людей, котрі думають: встигну ще примиритися з Богом, належно підготуватися до зустрічі зі Спасителем — ще, мовляв, Єрусалимський храм не відбудували, ще є на планеті зо два відсотки людей, яким не проповідувалося Слово Боже... Отже, є час...

Ні, друзі, часу нема — ми не знаємо, якої саме миті обірветься наше життя і ми станемо перед Божим престолом. Отож, готовими (не трішечки готовими, а просто готовими) до зустрічі з Христом маємо бути повсякчас.

До речі, є й рецепт такої підготовки. Якщо твоє серце, друже, все ще закрито перед Богом, ти можеш вже зараз відкрити його, звернувшись до Господа в покайній молитві. Не барись — виповнився час і наблизилося Царство Боже.

Якщо ж ви вже омиті від гріхів пречистою кров'ю Христа, тоді «*умертвіть ваші земні члени: блуд, нечистоту, пристрасть, лиху пожадливість, зажерливість, що є ідолослужінням*» (Кол. 3:5), «*відкиньте все те: гнів, лютість, злобу, богозневагу, безсоромні слова з вуст ваших, не говоріть неправди*» (Кол. 3:8-8).

Оце і є рецепт готовності до зустрічі з Ісусом Христом. Перегляньмо його ще раз, звірмо з ним своє життя: якщо під кожним пунктом можемо поставити відмітку «виконано» — значить, все гаразд; значить, у точно визначений Богом час почуємо: «*Добрий і вірний рабе... увійди в радість Господа Твого*»... (Мт.25:23).

Не спізнимося: стрілки світового годинника наближаються до півночі...

Олександр ПРИХОДЬКО,
пастор Першої рівненської церкви.

ОГО ЧАСУ

НЕБЕЗПЕКА

ДЛЯ ЦЕРКВИ

«Бо прийде час, коли здорового вчення не будуть триматися, а за своїми бажаннями будуть вибирати собі вчителів, які будуть їм лестити. Вони відвернуть слух свій від істини і прихилияться до байок» (2 Тим. 4:3-4).

Протягом віків Божа воля була і залишається неприємною і не прийнятною для егоїстичних людей, які звикли служити лишень собі, своєму задоволенню та світському людству.

На жаль, у ХХІ столітті ми помічаємо, що в наших церквах відбувається багато того, що не відповідає Божому Слову. Церковні промовці виголошують проповіді на теми, що узгоджуються з поточними проблемами, вибірково використовують, так би мовити, позитивні місця із Біблії, котрі приваблюють багатьох слухачів. Іншими словами, проповідники улещують своїх слухачів, адже ті бажають слухати тільки те, що їм приємне.

Чи не цей час опишував апостол Павло в Другому посланні до Тимофія: «Бо прийде час, коли здорового вчення не будуть триматися, а за своїми бажаннями будуть вибирати собі вчителів, які будуть їм лестити. Вони відвернуть слух свій від істини і прихилияться до байок» (2 Тим. 4:3-4).

Пишучи цей же лист до Тимофія, апостол Павло наказує розпізнавати духовних самозванців та протистояти їм. Таких людей щороку стає дедалі більше. Вони

не закладають біблійного фундаменту, а навпаки, зводять нечестивий підмурівок, що руйнує Церкву — Тіло Христове.

Кожного століття у складні часи людські ідеї намагалися замінити істинні Божі слова, а згодом і Самого Бога. Такі ідеї не те, що приходять і відходять, а приходять і залишаються. Потім їх стільки накопичується у церквах, що доводиться вести тяжку боротьбу.

Є ще один уривок у Слові Божому щодо неправдивих вчень. Його знаходимо у листі апостола Павла до Тимофія: «Дух же говорить ясно, що в останні часи дехто відступить від віри, слу-

хаючи духів підступних і наук демонських, терез лицемірство лжесловесників зі спаленим сумлінням» (1 Тим. 4:1-2).

Подібна проблема не була новою для Божого народу. Ще Єремія писав у своїй книзі: «Та промовив до Мене Господь: Ці пророки неправду Іменням Моїм пророкують: Я їх не посилав, і не наказував їм, і їм не говорив! Вони вам пророкують невірні видіння та гари, ніктемність й оману свого серця...» (Єр. 14:14).

Найнебезпечніший аспект такого відкидання Бога і Його Слова полягає в тому, що сама церква безпечно ставиться до цього. Апостол Павло, наближаючись до закінчення своєї третьої місіонерської подорожі, запрошував пресвітерів із міста

Ефес зустрітися в Меліті. Під час цієї зустрічі він виливав перед ними свою душу, кажучи: «Бо я знаю, що по моїм відході увійдуть між вас вовки люті, які отари щадити не будуть. І навіть серед вас самих повстануть люди, які будуть говорити неправдиве, щоб повести угнів за собою» (Дії 20:29-30).

Незважаючи на те, що Ісус Христос запевняв Своїх учнів: «... Я побудую Церкву Мою, і ворота пекла не подолають її» (Мт. 16:18), — Він все ж таки не обіцяв їм, що Його народ не наражатиметься на духовну небезпеку та не зазнаватиме скорбот. На самому початку Свого служіння в Нагорній проповіді Він уже попереджує: «Остерігайтесь фальшивих пророків, які приходять до вас в овечій

«Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?»

Ісус же промовив у відповідь їм: Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох» (Мт. 24:3–5).

Відповідь Ісуса Христа першим учням — це відповідь і нам, останнім Його учням, оскільки Господь скоро гряде. Найбільш сумним є те в цьому тексті, що «зведуть багатьох».

Найчастіше християни кажуть, що це їх не стосується, адже вони добре розуміють, хто такі, що називають себе Христом. Але чи всі впізнають їх у своєму житті?... Христос сказав, що «зведуть багатьох».

«Фізичні» христи і лжехристи для нас не небезпечні. Небезпечні духовні лжехристи, які оволодівають нашим духом і відводять далеко від Христа-Спасителя, Котрий є «дорога, і правда, і життя» та «хліб життя» (Ів. 14:6; 6:35).

Нехай Господь дасть нам Свою мудрість, аби завжди і скрізь бути впевненими в тому, що нами керує Дух Божий.

одежі, а всередині — вовки хижі» (Мт. 7:15).

Подібні пророки і пастори надягають маску, а потім намагаються знищувати тих, кого, як вони стверджують, захищають. Тобто Божий народ, Церкву Христову. Хіба Бог завчасно не викрив цю проблему Своему пророкові? Невже Бог не нагадував, що будуть такі пастори? «І промовив до Мене Господь... «Бо ось Я настановлю пастиря на землі, — Він загублених не відвідає, розпорошеного не буде шукати, і зламані не вилікує, стоячої не годуватиме, а м'ясо ситі їстиме, і ратиці їхні поламає. Горі негідному пастиреві, який покидає отару! Мег на рамено його та в його праве око, конге всохне рамено йому, і конге стемніє його праве око!»» (Зах. 11:15-17).

Такі Божі застороги стосувалися церкви як тих часів, так і сьогодні. Ті небезпеки, перед якими поставала Церква Христова, тривають, і з кожним днем вони стають все складнішими.

Початок останніх днів, за яких ми живе-

мо, поклав Ісус Христос, тривання ж цих днів було підтверджене зішесттям Святого Духа в день П'ятидесятниці і народженням Церкви. Уже Іван у своєму Першому посланні застерігає ранню церкву: «Діти, остання година! І як ви чули, що антихрист має прийти, а тепер появилось багато антихристів, то ми і пізнаємо з того, що остання година настала» (1 Ів. 2:18).

Отже, апостол Павло сповіщає, що в останні дні

членів Христової Церкви. Особливо це стосується її керівників, які стверджують, що саме вони є Божими служителями, пророками, пастирями, вчителями та благовісниками. Це люди, котрі відступають від Божої істини. Як апостол Павло і зауважив у п'ятому вірші: «... вони мають вигляд побожності, а сили її відреклися» (2 Тим. 3:5). Вони криють у собі загрозу духовному здоров'ю і є небезпекою для всього Христового Тіла. Саме в

апостол Павло в своєму Першому посланні попередив, що пресвітер чи єпископ «не повинен бути новонавернений, щоб не загордився і не піднав суду з дияволом» (1 Тим. 3:6). Далі ж апостол стверджує, що гордість — це істинна ознака фальшивого вчителя, і ще раз переконує, що існує невід'ємний зв'язок між неправдивим вченням і неправдивим життям. «А коли хтось навгає інакше і не погоджується із словами Господа нашого Ісуса Христа та вченням згідно побожності, той засліплений гордістю, не розуміє нічого, він захворів на суперечки та змагання, від яких виникають заздрість, сварки, лихомовство, лукаві підозри» (1 Тим. 6:3-4).

Нехай Бог збереже кожну віруючу людину від нападків диявола. У ці тяжкі часи молимо Бога, щоб нам стояти твердо і непохитно на міцному фундаменті, на Ісусі Христі.

**Володимир НЕСТЕРУК,
пастор, заступник голови
ООЦ ЄХВ
Рівненської області.**

**Я ніколи не виголошую проповіді,
не подумавши про те, що, можливо,
Господь прийде ще до того,
як я зможу проговорити наступну.**

Д. Муді

люди будуть... Там ukazаний перелік гріховних рис, якими володітимуть люди перед Другим приходом Христа. Павло дає конкретну характеристику цим небезпечним періодам. Саме в даному контексті під словом «люди» мається на увазі не тільки людство в цілому, а й

цих трьох віршах апостол Павло перераховує 18 особливостей нечестивих людей, чоловіків та жінок, які відійшли від істини і які надалі вестимуть розпусний спосіб життя аж до приходу Христа Ісуса.

Наставляючи молодого служителя Тимофія

СТАРИЙ ПРОПОВІДНИК

Багато сучасних проповідників більше не говорить про гріховність і цілковиту зіпсутість людини. Нині євангелісти не пояснюють людям те, що перед обличчям Святого Бога усі лишень грішники. А на проповіді наших прабатьків, котрі так настійливо обстоювали позицію говорити про це, проповідники здебільшого дивляться, як на пережиток минулого.

Однак, незважаючи на це, ще залишився при силі

один проповідник старого вишколу. Сьогодні він так само відкрито проповідує, як і колись. Не можна сказати, що він досить популярний, але, всупереч цьому, все людство змушене слухати його. Він подорожує по всьому світові, володіє всіма мовами та діалектами; навідується до бідних, приходить на гостину і до заможних. Його можна зустріти як у майстерні простого працівника, так і в найвищих колах суспільства.

Він проповідує православним, протестантам і католикам, словом, людям усіх віросповідань і тим, які взагалі заперечують існування Бога. Хай який текст він обере для своєї теми, основа всіх його проповідей завжди одна й та ж.

Цей проповідник вельми красномовний. Дуже часто він пробуджує такі емоції у своїх слухачів, які навряд чи може викликати хто-небудь інший, причому слюзи з'являються на очах навіть тих, хто ніколи раніше не плакав.

Зазвичай він одразу звертається до людського розуму, серця і сумління. Його аргументів ніхто донині не зумів спростувати.

Немає людини, яка б не здригнулася при його наближенні. Так само не існує людського серця, яке б залишилося непохитним перед силою його вагомих доказів. Більшість людей ненавидить його, але, так чи інакше, він усіх змушує слухати себе.

Цей проповідник не вирізняється особливою витонченістю або ж ввічливістю. Навпаки, він часто порушує загальний спокій і непроханим гостем вривається у приватне життя. Його часто можна побачити в місцях громадських розваг. Іноді можна зустріти в магазинах, державних і приватних установах та фабриках. Він з'являється як серед законодавців, так і серед наймодніших та найсучасніших суспільних і релігійних зібрань. Жодні вілли, палаци чи будь-які інші

заможні оселі не можуть збентежити його своєю величчю і блиском. Немає жодного куточка (хай який затишний він), що міг би прослизнути повз його пильне око. У нього є універсальний ключ, що підходить до будь-яких дверей. Ім'я цього проповідника — смерть.

Вам напевно доводилося чути цього проповідника старого вишколу. Немає жодного числа газети, де б ви не знайшли куточка, присвяченого йому. Кожна могильна плита — його кафедра. Він із собою завжди приносить слюзи та горе. Поза сумнівом, звертався і до вас особисто. Несподівана смерть вашого сусіда, родича, дорогого друга, улюбленої дружини, дитини — все це урочисті і гучні проповіді проповідника старого вишколу.

Одного сумного дня, можливо, дуже скоро, він звернеться і до вас. Цей оратор проповідуватиме над вашою могилою. Тож подякуйте Богові у цю мить за те, що ви ще серед живих на землі і що ви ще не загинули «в гріху своїм».

Ви маєте можливість викинути свою Біблію, можете не вірити тому, що вона говорить; можете підійняти на глум її повчання, ненавидіти її настанови. Ви маєте право відкинути Спасителя, про Якого в ній ідеться.

Ви легко можете уникнути всіх проповідників Євангелія — ніхто не зобов'язує вас ходити до церкви. Але якщо на все це ви маєте право, то як бути із старим проповідником,

Якось один молодик прийшов до богослова і запитав його, скільки потрібно часу, аби підготуватися до смерті. У відповідь прозвучало: «Близько п'яти хвилин». Тоді юнак полегшено зітхнув і попрямував до виходу, думаючи, що має ще доволі часу для того, щоб віддатися всіляким світським утіхам, а потім, під кінець своїх днів, повернутися до Бога.

— Зупиніться! — покликав його професор. — Коли ви збираєтеся померти?

— Не можу цього знати, — відповіла молода людина.

— У такому разі вам найліпше підготуватися негайно, оскільки можете не мати для цього і п'яти хвилин!

про якого йде мова? Чи маєте хоч якусь можливість уникнути зустрічі з ним? Чи ви улещете себе надією, що ось-ось наука доведе цього проповідника до того, що він почне зраджувати свої звички і смаки?

Смертні! Погляньте на те, що чекає вас! Ваше коротке життя швидко промайне, насолоді і задоволенням настане край. Ваші багатства, шана і становище не допоможуть, після того як ваше тіло повернеться до пороку. Рано чи пізно **ВИ ПОМРЕТЕ!**

Подумайте про це! Невже можна приписати простому випадку те, що таке могутнє створіння, як людина, з її величезними обдаруваннями, неминуче зійде в могилу? На ці запитання є лишень одна відповідь, і, доки лунатиме голос старого проповідника, він говоритиме про це: *«... через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть...»* (Рим. 5:12).

Отож не можна не задуматися над мільйонами могил на нашій планеті, що викопуються кожні 30 років, у міру того як одне покоління змінює інше, і не подумати про те, що це явище порушує природний порядок речей.

Падіння людини вже не теологічний догмат, а жахлива реальність, яку підтверджує наш особистий досвід і те, що говорять нам про неї стародавня і новітня історії.

Гріх це не архаїчне слово, що трапляється в Біблії або ж зринає з вуст старомодного проповідника. Це — похмурий і неспростовний життєвий факт, який накладає печать прокляття на все людство. *«...Прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили»* (Рим. 5:12).

Ви теж берете у цьому участь! Є істотна різниця

між безтурботним глядачем на суді і злочинцем на лаві підсудних. Ви знаходитеся у становищі підсудного. Ви згрішили, над вами виголошений смертний вирок, і незабаром про вас скажуть те ж саме, що й про людей у книзі Буття: *«... й помер він»* (Бут. 5).

Коли ви помрете? Не подумайте, що це марне питання!

Через мить, коли ви помрете, вже не матиме значення, померли ви в пишному палаці чи у бідній хатині. Вас не хвилюватиме те, де ви поховані: на найдорожчому і почесному місці чи ж ваше мляве тіло кинули в загальну могилу.

Як ви помрете? Дух Святий викарбував коротку, але сповнену глибоким змістом епітафію: *«... немилосердно вмирає...»* (Євр. 10:28). Дай Боже, щоби вона не була вашою.

Той, хто безневинно постраждав, має право волати до справедливості, єдина надія грішника — це милосердя! Грішникові, що кається, можна дістати прощення тільки біля престолу благодаті. А тому він повинен вигукувати: *«... будь милостивий до мене грішного!...»*

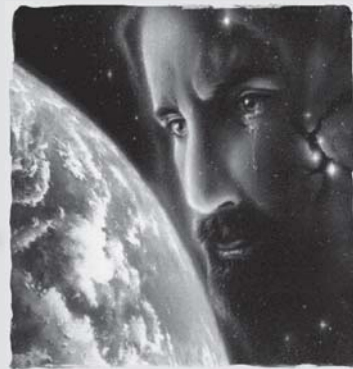
Є й інша епітафія, така ж коротка, але благословенна: *«Усі вони помирали за вірою...»* Вони померли так, як і жили, — «за вірою».

Ніколи старий проповідник не проповідував так урочисто і зрозуміло, як у мить, коли Божий Син піднявся на Голгофу, на хрест, за наші гріхи, ради нашого спасіння.

Прийми ж, мій друже, Його жертву і посели Христа у своє серце. Тоді будеш спасений.

Автор невідомий.

Досить гріховно жити!

Може, ввечері дуже пізно
Чи у ранню досвітню мить
Тебе голос розбудить грізний:
«Досить, чуєш, гріховно жити».

І узрить Христа всяке око,
Тільки пізно вже щось робить,
Якщо думав: «Далекі строки
До останніх звуків труби».

Якщо мріяв спіймати рибку
В каламуті гнилій ріки
Й відсував «Я гряду вже швидко!»
На прийдешні дальні віки.

Якщо в серці нема любові,
Лиш гріховний подих зими,
Без прощення і без розмови
Йдеш в жахливий ти світ п'ятьми.

Жнивне поле давно дозріло,
Але ждуть спасенних місця...
Поспіши з Христового Тіла
Свого прогріху вийняти цвях.

Переклад з російської
Світлани Берези

“ТАК, НЕЗАБАРОМ ПРИЙДУ!”

Майже кожна доросла людина призначала зустріч людині, в яку закохувалася. У визначений же час із нетерпінням очікувала побачення із нею. Приємно, коли ця зустріч відбувалася, а ще приємніше, коли обоє людей приходили завчасно. Доволі ж прикро, коли один із закоханих спізнювався, причому без поважної на те причини. Але найбільш боляче, коли один із закоханих без будь-якого попередження не приходив на призначену зустріч.

Зустріч! Коли я думаю про Церкву і про небо, то найприємніше, що спадає на думку, це зустріч, яка чекає на мене в небі. Зустріч Нареченої (Церкви) та Ісуса Христа. Весілля Агнця і Нареченої.

Кожна шлюбна церемонія — це велике свято для церкви. Це завжди приємний момент очікування. Як правило, молоді затримуються, та все одно церква чекає на них, оскільки твердо переконана, що наречені неодмінно прибудуть.

Очікування — це одна із найважливіших речей для кожної людини. Біблія говорить: “Христос гряде!” Церква вже очікує цього моменту понад 2000 років і ще невідомо скільки доведеться чекати.

Момент очікування тримає людину в напрузі і дуже часто підштовхує на неправильні дії. Біблія описує, що діятиметься з Церквою в останні часи очікування, а також Святе Письмо вказує на те, що повинна робити Церква в цей період, аби зустрітися з Нареченим і не проспати зустрічі.

I. Пророцтво Ісуса про стан церкви перед зустріччю

Давайте розглянемо два уривки із Євангелія про час перед Другим приходом Христа. Один із них свідчить: «Ісус же промовив у відповідь їм: *Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато*

«Той,
Хто свідкує,
говорить оце:
Так, незабаром
прийду!
Амінь.
Прийди,
Господи Ісусе!»
(Об. 22:20)

*хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох. Ви ж про війни почуєте, і про війні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси настануть місцями. А все це початок терпінь породільних. На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ім'я Моє. І багато-хто в той час спокусяться, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти. Постане багато фальшивих пророків, і зведуть багатьох. І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне. А хто витримає аж до кінця, той буде спасений! І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:4-14). З Лк. 18:6-8 ми дізнаємося ще дещо: «І промовив Господь: Чи чуєте, що говорить суддя цей неправедний? А чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і бариться Він щодо них? Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону! **Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?...**»*

Отож події останнього часу говорять про те, що Церкві зовсім нелегко буде чекати Ісуса. Звідусіль на неї чигатиме небезпека, зусібіч її атакуватимуть: фальшиві пророки, багато з яких будуть називати себе Христом, війни, голод, мор, землетруси, переслідування за Христа, зрада одновірців, ненависть із боку своїх. І, як каже Ісус, унаслідок цього «любов багатьох охолоне», «**та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?**».

Такі ознаки останнього часу мають нас насторожити, а риторичне запитання, поставлене Христом: “**Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?**”— повинно закликати нас до пильності. Ми маємо поставити собі

питання: **“Що я повинен робити, аби зустріти Ісуса, а не заснути, втративши любов та віру?”**

II. Дії церкви

«А Дух і невіста говорять: Прийди! А хто чує, хай каже: Прийди! І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!... Той, Хто свідкує, говорить оце: Так, незабаром прийди! Амінь. Прийди, Господи Ісусе!» (Об. 22:17,20).

1. Очікувати та усвідомлювати сказане Христом: “Так, незабаром прийди!”

Ісус говорить, що незабаром прийде. Це — цілковита правда, адже Він ніколи не обманював. Усе, що Христос говорив, здійснюється. Тому нам необхідно на Нього чекати, незважаючи ні на що. Більше того, нам необхідно чекати Ісуса з хвилини на хвилину.

Читаючи Слово Боже, ми бачимо, що Ісус прагне, аби Його зустріч із Нареченою відбулася якомога швидше. Він поспішає на зустріч із нами. А як я очікую Його?

Коли молодий не квапиться на зустріч із нареченою, тут щось негаразд. Так само і з нареченою щось неладне, якщо вона не поспішає вийти заміж за свого коханого, коли вже заручена. Природно, коли наречена одразу після заручень хоче весілля.

Один мій знайомий заручився. Із своєю майбутньою дружиною він призначив весілля на весну наступного року. Тобто їм треба було чекати 11 місяців. Минув один місяць, і ось молодик підходить та запитує: «Чи можна мені одружитися восени? Я вже втомився чекати, а минув всього лишень місяць». У результаті він одружився восени.

Христос прагне зустрічі, а ми?

2. Говорити життям: «Прийди, Господи Ісусе».

Друге, що маємо робити, це бажати приходу Христа, як наречена прагне бути у весільній сукні. Щойно моя доця розпочала щось розуміти, як уже мріє про весільне вбрання. Щоразу, коли вона бачить наречену в білій сукні, читаю в її очах запитання: «Коли вже я!?...»

Найголовніше для Церкви, як нареченої Ісуса Христа, — це зустріч із Женихом. Якщо для нас

**Ісус прагне зустрічі
зі мною!
Події свідчать
про швидкий прихід!
Про що говорить
моє життя?
Чи бачать люди,
що я готуюся
до зустрічі?
«Працюйте так,
ніби ви збираєтеся
жити вічно,
а живіть так,
ніби ви завтра помрете».
Живіть небом
і запалуйте до цього
інших.**

це справді визначальна подія, то всі навколо бачитимуть, що ми до чогось готуємося. Коли у вашій домівці мало відбутися весілля, я переконаний, що всі сусіди та родичі про це знали. Отож запитаймо себе: чи бачать сьогодні мої родичі та сусіди, що я готуюся до зустрічі з Ісусом Христом? Найбільш промовисту відповідь на це запитання дасть повсякденне життя кожного зокрема. Проаналізуйте особисте ходіння з Ісусом Христом. Поміркуйте над тим, чи живемо ми для того, аби щодня мати більше, ніж вчора: кращу машину, комфортніше житло, більше засобів розваг і т.п., чи так, аби Бог міг нас щодня використовувати для розширення Свого царства та освячення Свого

імені. Це не означає, що я не хочу краще жити. Краще жити — це не мета мого життя, а бажання. А мета життя — щохвилини прославляти Бога.

Якби сьогодні вам з'явився Ангел і запитав: «Чого бажаєш, аби я зробив для тебе?» Якщо чесно дамо відповідь на це запитання, то побачимо, чи очікуємо ми Христа.

Один чоловік запросив свого приятеля на гостину до США. При зустрічі похизувався усім своїм багатством: віллою, розкішною машиною і яхтою. Показавши все це, чоловік мовив: «Як хочеться, щоб Христос ще трохи зачекав зі своїм приходом». Недовго думавши, друг відповів: «Ти не хвилюйся за Його прихід, все одно Він тебе не забере».

Тож давайте житимемо так, щоб люди бачили, що ми тут прихоськи!

3. Молитися про прихід Ісуса Христа

Третє, що необхідно робити Нареченій, аби залишитися у вірі і не втратити любов, це постійно молитися: *«А Дух і наречена говорять: Прийди! А хто чує, хай каже: Прийди!»* Коли людина чогось чекає, при цьому нічого не роблячи, вона швидко втомлюється, втрачає настрій і стає гнівливою. Кожна хвилина для неї триває, як година. Тому ми не просто маємо очікувати зустрічі, а й молитися до Отця, щоб вона відбулася якомога швидше.

Якщо Дух Божий говорить: «Прийди!», то тим паче ми маємо просити Господа, щоб Він скоріше прийшов. У даному тексті сказано: *«А хто чує, хай каже: Прийди!»* Коли ми дізнаємося про певну потребу, неодмінно про неї молимося. Якщо ж нічого про це не знаємо, то, відповідно, не будемо молитися. Так само і з молитвою про прихід нашого Господа Ісуса Христа. Якщо я чую, що Він уже гряде, то молитимуся, якщо ж не чую, то і не буду молитися. Я вірю, що наші молитви щодня наближатимуть до нас прихід Ісуса Христа.

Отож щодня мольтесь: *«А Дух і наречена говорять: Прийди!»*

**Любомир ТУРЧАК,
пастор, директор Рівненського
біблійного інституту.**

На Різдво в багатьох родинах є звичай давати подарунки. Тому часто чуємо запитання: «Який подарунок ми принесемо Христові?» В одній сім'ї була цікава традиція. За місяць до Різдва тато вносив до хати торбину з сіном, біля якої ставив для кожної дитини кошик. І щоразу, коли хтось із них робив щось добре, тато брав жменьку сіна і клав у цей кошик. Це мала бути м'якенька корзина для Немовляти Ісуса. Та коли хтось із дітлахів робив щось зле, він брав жменьку сіна з кошика і клав назад до торбини. Тоді той, хто мав найбільше сіна в кошику, отримував особливий подарунок.

Кошик із сіном

Маленький Тимофій, якому було п'ять років, старався бути добрим, аби наповнити свій кошик сіном для Дитинки-Христа. Та йому це не завжди вдавалося. То скубне за волосся свою старшу сестричку, як на неї розгнівається. То з братиком посвариться і кине його м'яча в густі кущі. Або коли мама щось не дасть чи не дозволить зробити те, що він захоче, впаде на підлогу, б'є ногами та ще й із склянки молоко на підлогу виле. Ітак завжди: не встигне покласти жменьку сіна в кошик, як мусить її назад забирати. І хай як там старається хлопчина, все у нього не виходить. Щойно розгнівається — починає робити шкоду. Якщо хтось не виконує його забаганок, починає скривджувати братика чи сестричку. Хоча вони й старші за нього, він все одно брав над усіма гору, і всі мусили надавати йому перевагу.

Отож, коли наступив різдвяний вечір, у Тимофійка кошик був майже порожній. Хлопчина майже увесь той день намагався слухатися маму, догоджати братику і сестричці, до тата гарно щебетати. Навіть коли той шукав хатні черевики, син знайшов їх і приніс батькові. Ось так Тимофійко додав кілька жменьок сіна до свого кошика, але все одно в нього було найменше.

Увечері проти Різдва діти розкривали подарунки. Всі раділи, сміялися, а Тимофійко переймався через свій майже порожній кошик. Аж ось він радісно усміхнувся, підскочив, перекинувся через голову і, нарешті, сів. Всі здивувалися і навіть зраділи, що він уже не був похмурий і насуплений.

Коли тато почав перевіряти кошики, він звернув увагу, що кошик Тимофійка був майже порожнім. Та перед тим, як тато хотів щось сказати, син схопився на ноги, поклав руку на серденько і з блискучими очима вигукнув: «Хоча мій кошик майже не має сіна, моє серденько переповнене гарячою любов'ю до Христа Спасителя і я віддаю його Йому, щоб Він був не в моєму кошику, а в моєму серденьку, де Йому буде мило і приємно».

На кілька секунд усі замовкли. А тоді тато схопив Тимофійка в свої гарячі обійми, а мама, всміхаючись, витирала сльози радості.

Любі діточки, в Посланні до Тита апостол каже: «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей, і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливоростей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішнім віці, чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаса нашого Христа Ісуса, що Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах запопадливих» (Тит. 2:11-14).

Спаситель Ісус Христос прийшов, щоби спасти нас, щоби дати нам вічне життя в Його Царстві. Тому, щоби отримати це спасіння, ми маємо відмовитися від свого гріховного життя, сумнівного поводження і недобрих вчинків і жити у покірності батькам. Чисте, наповнене любов'ю і відданістю Богові серце — це найприємніший і найкращий подарунок, який ви можете сьогодні дати Христові. Господь через царя Соломона каже: «Дай мені, сину мій, своє серце, і очі твої хай кохають дороги мої» (Пр. 23:26).

Тимофійко розумно зробив. Він знав, що був нечемний, а тому приніс своє серденько Христові, сповнене щирою любов'ю і відданістю Йому, щоб Христос жив у ньому, і, окрім його недоліків і дитячих проступків, прикрашав його Своєю святістю.

Діточки, Христос прийшов, аби спасти вас і прикрасити вас Своєю святістю та дати вам вічне життя. Чи ви віддали своє серденько у дарунок Христові?

Христина ПРИХОДЬКО.

Маленька Дитина,
Ще менша за мене,
Лежала на сні
В хліві Вифлеєму.

Незвично навколо:
І гірко, і темно,
І спинку кололо
Це сіно, напевно.

Тому хочу нині
Я вас запитати:
«Чи можна Дитині
На сні лежати?»

Це низько для Нього,
Бо хлів — не хатина,
Тим більше, що Богом
Була ця Дитина.

Життя в цій Дитині
Нам небо звістило.
А люди на сні
Його положили.

Олександр ВОЙТИЦЬКИЙ

Дорогі діточки!

Ісус народився, помер,
але ж третього дня воскрес.
Слово Боже ясно і правдиво
каже, що одного дня Христос
знову прийде, щоб забрати
Свою Церкву. Ви з радістю
чекаєте на зустріч із Ним
чи, можливо, вона для
вас не є бажаною?

Пам'ятайте, день
зустрічі із Царем
наближається!

ДО ЧОГО ПОТРІБНО БУТИ ГОТОВИМ?

До зустрічі з Тим, Хто гряде! Ця зустріч може відбутися двояко: або так, як описано в Мт. 24:27-51 і в 25-му розділі, або природно: під час переходу людини у вічність.

У притчі про десять дів сказано: «... опівночі крик залунав: *Ось молодий, виходьте назустріч!*» (Мт. 25:6).

Слово Боже ясно говорить, що настане час, коли на землю прийде Володар Всесвіту і що Його з'явлення супроводжуватимуть великі події на небі і на землі, в яких візьме участь усе живе. Це буде пришестя у великій славі і потузі, з гучним сурмовим гуком, з ангелами, котрі «зберуть Його вибраних від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його» (Мт. 24:30-31).

У цій славі з'явиться знак Сина Людського на небі, тобто знамення Того, Якого прокололи. На Нього подивляться всі земні племена і заголосять у великій скорботі та розкайнанні.

Багато хто вірить у таке пришестя Того, Хто гряде, але є й такі, які не вірять. Були люди, котрі не вірили в те, що земля обертається, але вона оберталася, незважаючи на їхнє невір'я. І тепер, хоча багато хто не вірить у пришестя Господа, Він прийде, незважаючи на їхнє невір'я.

Та є зустріч із Тим, Хто гряде, в яку всі вірять і про яку всі знають, що вона неминуха. Така зустріч — перехід людської душі у вічність, тілесна смерть.

Хай хто ти, хай як ти живеш, хай у що віриш, ти не можеш заперечувати, що колись помереш. Це означає, що твоя душа, створена Творцем, розлучившись із тілом, відійде до свого Отця.

З Ним вона неодмінно повинна зустрітися. Ми можемо не дожити тілесно до славного приходу Христа, але все-таки ми зустрінемося з Ним. Це неминуче! До цього потрібно бути готовим усім нам і тобі, дорогий друже!

ЩО ОЗНАЧАЄ БУТИ ГОТОВИМ?

Насамперед потрібно бути належно одягненим. Діви з притчі Христа, що вийшли назустріч молодому, одягнули найпрекрасніше вбрання, яке мали: найдорогоцінніше, найчистіше, таке, що не має ані плями, ані латки, і світле.

У природному стані людина ходить в забрудненому одязі гріха (Іс. 64:6). Він укритий брудом всіляких гріхів та пристрастей. Людина не може у такому вигляді постати перед Богом. Вона повинна мати світлий одяг праведності. Такого вбрання людина не має, але вона може отримати його від Того, Хто дав їй життя. Людина повинна «знайтися в Ним

не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою» (Фил. 3:9).

Аби отримати цей одяг, людина має покаятися у всіх своїх гріхах (Мр. 1:15), дістати прощення (Лк. 7:48), очищення і змиття Кров'ю великої Жертви (1 Кор. 6:11), котра і зробить її від снігу білішою (Пс. 50:9). У цьому одязі зустріч із Тим, Хто гряде, буде утішною.

Також потрібно мати оливу в каганцях. Мудрі діви взяли із собою оливу, тому і змогли «увійти до радощів пана свого». А нерозумні не мали оливи, тому не зустріли молодого. Який зміст Писання вкладає в оливу? Благодать Духа Святого (1 Ів. 2:20-27). Є християни, котрі вірять у при-

ЧИ ГОТОВИЙ ТИ?

хід Господа, але не мають благодаті Духа Святого, а «коли хто не має Христового Духа, той не Його» (Рим. 8:9; Дії. 19:1-7). Ті, хто не має Духа Святого, подібні до нерозумних дів, що не мали оливи. Їхня зустріч із Тим, Хто гряде, буде поганою. Ті ж, що мають оливу, — це ті, хто прийняв благодать Духа Святого. Дух Святий проявляє у них Свої дії, а саме: духовно відроджує, дає нове серце і нове життя (Ів. 3:5-6), керує ними на земному шляху (Рим. 8:14), заступається за них у молитвах (Рим. 8:26) і освячує все їхнє єство (2 Сол. 2:13). Усе це разом: відроджене нове серце, водійство Духа і освячення всього життя через Духа — перетворює серце людини на каганець, що яскраво горить, і робить зустріч із Тим, Хто гряде, утішною.

Отож для відрадної зустрічі з Тим, Хто йде, необхідно: вбратися у світлий одяг Христової праведності через покавання і навернення та мати оливу Святого Духа, а головне — те, що робить Дух Святий: духовне відродження, водійство, освячення всього життя і незгасиме світло в серцях.

ЧИ ГОТОВИЙ ТИ?

Якщо ти виконав те, що необхідно, тобто вдягнувся в світ-

лий одяг Христової праведності і взяв із собою оливу Святого Духа, так що твоє серце сяє, як яскравий каганець, то ти готовий.

Проте не гордися, а дякуй Господу за цю готовність, частіше поправляй каганець, тобто перевіряй себе і з радісним трепетом чекай на Нього.

Але ти можеш бути неготовим. Це можна побачити ось у чому:

1). Ти зовсім не віриш в те, що Господь прийде в славі. Однак знаєш, що ти повинен неминуче померти. Це означає, що ти зустрінешся з Тим, Хто йде. Хочеш цього чи ні, ти зустрінешся з Ним.

2). Ти віриш у те, що Господь прийде у славі і що в будь-якому разі ти повинен відійти у вічність та зустрітися з Ним, але ти не придбав Його одягу через покавання і не маєш оливи Духа Святого, нового серця, блаженства, що палає вогнем.

Дорогий друже! Не спокушуй себе. Коли Він прийде, твоя зустріч буде поганою. Як нерозумні діви, ти залишишся поза дверима.

ТВОЯ НЕГОТОВНІСТЬ — ДУЖЕ НЕБЕЗПЕЧНИЙ СТАН

Ти можеш утішати себе такими думками, які висловлювали люди за днів апостолів: «Де обіт-

ниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння» (2 Петр. 3:4). Нескоро, мовляв, все це станеться! Ще є час приготуватися.

Але річ у тому, що про день і про годину приходу Господа в славі ніхто не знає, навіть ангели небесні (Мт. 24:36). Господь може прийти, коли ти цього зовсім не чекатимеш. Коли ж Він прийде, тоді не буде часу готуватися, і ти залишишся поза дверима.

Якщо ж Господь і не прийде в славі протягом твого життя на землі, то пам'ятай: твоє життя може перерватися в будь-яку мить.

Щодня в різних країнах несподівано вмирають тисячі людей. Як довго ти житимеш? Чи можеш бути впевненим, що житимеш завтра? Якщо ж ти не готовий до зустрічі з Христом, і Бог відкличе тебе завтра, це означатиме, що вічна безодня на тебе чекає!

Друже мій! Дана справа неабияка. Це питання не земного, а вічного життя! Чи готовий ти? Якщо готовий, то прославляй Бога, а якщо ні, отямся і почни готуватися. Господь близько!

І. С. ПРОХАНОВ.

Коли ми збираємося змінити місце проживання, заздалегідь готуємося до цього. Ми обговорюємо свої плани, дізнаємося про все, що нас цікавить: про умови життя на новому місці, про роботу, ціни та інше. Ми продаємо і роздаємо все, що не можемо взяти з собою, і залишаємо при собі тільки найцінніше і найпотрібніше. І, звичайно, намагаємося добре вивчити карту, щоб знати, якою дорогою слід їхати.

Та чи не дивує вас те, що багато людей сподіваються потрапити на небо, не готуючись до цього належним чином? Вони або зовсім не хочуть про це чути, або слухають неохоче, прагнучи негайно ж забути про це неприємне нагадування. Вони не бажають знати про умови цього важливого переселення, не вивчають «карту» (Біблію) з вказівкою на шлях у вічне життя і не піклуються про стан своєї душі.

Звичайно, ми спасенні не за допомогою власних зусиль, а завдяки Божій благодаті через віру у викупну жертву Христа. Та ті, котрі дійсно прямують до неба, не можуть мовчати і не закликати інших на цей шлях.

Отож, так чи інакше, кожен із нас повинен буде постати перед Богом і дати звіт за свої слова і вчинки. «...За твоїми дорогами та за твоїми ділами засудять тебе, — це Господь Бог промовляє!» (Єз. 24:14).

Підготуйтеся до зустрічі з Богом, аби ця година не застала вас зненацька.

ЧИ БУДЕ НАШЕ ПОКОЛІННЯ ОСТАННІМ?

За минулі дві тисячі років, певно, кожне покоління християн думало про те, що саме воно стане тим поколінням, яке зустрінє Ісуса Христа. Але аж до нашого часу ці надії складно було підтвердити конкретними й об'єктивними свідченнями зі Святого Писання. Зараз ситуація абсолютно інша. Можна вказати на основні ознаки, які дають привід вважати, що наше покоління дійсно знаходиться на порозі великих змін. «Від дерева ж фігового навчіться прикладу: коли віття його вже розпускається, і кинеться, то ви знаєте, що близько вже літо. Так і ви: коли все це побачите, знайте, що близько, — під дверима! ... Про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, — лише Сам Отець» (Мт. 24:32–33; 36).

Технологічний радар

Спочатку в Едемському саду, а потім і під час будівництва Вавилонської башти Бог дав людству певні обмеження. Їх метою було не позбавлення будь-якої свободи творчого розвитку, а, швидше, уповільнення цього розвитку до такого ступеня, щоб людина в гонитві за знаннями не залишила далеко позаду Божу мудрість.

Однак зараз можна побачити все більше ознак прийдешнього падіння цих стародавніх бар'єрів. Завдяки радіо, телебаченню (особливо супутниковому) і всесвітнім комп'ютерним інформаційним мережам (зокрема, Інтернет) уперше з часів Вавилонської башти люди дістали можливість оперативного спілкуватися і однаково мислити. Формується нова самосвідомість, в якій людина постає як творець альтернативного життя і віртуальних світів.

Подивімося також на досягнення біотехнології. Інформація про клонування живих організмів вже давно перестала бути сенсацією. Вчені продовжують проводити свої дослідження в цій галузі і вже відкрито заявляють про можливі спроби клонування людини. Не бажаючи відставати від біологів, комп'ютерні дослідники заявляють про появу в найближчі 10–20

років певної електронної подоби головного мозку людини. Наприклад, японський дослідник Масуо Аїзава ще кілька років тому розробив комп'ютерну мікросхему, що містить живі нервові клітини.

Викликає неспокій і нашість штучних (так званих «віртуальних») світів, що згенерували за допомогою комп'ютера. Все більше і більше людей прагнуть відійти від реалій нашого недосконалого життя в глибини комп'ютерних фантазій, аби відчутти себе володарями світу. Для когось комп'ютерна реальність стала засобом досягнення революції свідомості, хтось заглиблюється в окультизм, а ще хтось — у «віртуальний секс». Врешті-решт, багато хто з цих «кібернавтів» опиняється в психіатричних лікарнях з діагнозом «синдром альтернативної реальності».

Духовна ознака

Ще одним індикатором того, що ми наближаємося до кінця, є те, що у всьому світі спостерігається посилення демонічної активності. У багатьох випадках ці прояви були спрямовані проти християнських місіонерів.

Окрім атак на християн, ворог використовує свої сили для зваблення людей, що шукають духовності без меж і правил. Останнім часом мають особливу популярність різні ток-шоу і телепрограми, присвячені аномальним явищам. Спостерігається підвищений інтерес до нетрадиційної медицини, яка часто межує з чаклунством, а іноді сама ним є.

Також досить непокоїть нестримне бажання людей повернути до життя різні стародавні релігійні церемонії та свята. Є чимало прикладів цього: і язичницькі церемонії на олімпійських іграх, і відроджений танець сонця американських індіанців, і фестиваль інків у Перу. Жителів Гватемали закликають брати собі та своїм дітям імена божеств майя, а в Туреччині з'явилися рекламні щити, які вимагають повернути богиню Діану.

Катастрофи і лиха

«Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, — глядіть, не лякайтесь, «бо статись належить тому». Але це не кінець ще. Бо «повстане народ на народ, і царство на цар-

ство», і голод, мор та землетруси настануть місцями» (Мт. 24:6-7).

Як ніколи раніше, в останні десятиріччя на усій планеті спалахують локальні воєнні конфлікти. Рівень озброєння армій досягає все нових рівнів. Ядерна, біологічна, психотропна зброя: що іще винайде людина, аби швидше і простіше вбивати собі подібних? З голоду і нестачі питної води помирають мільйони людей у країнах третього світу. Активно поширюються досі не бачені і не підвладні лікарям віруси та епідемії: СНІД, атипова пневмонія та ін.

Кількість землетрусів, відзначають сейсмологи, за останніх 30 років зросла порівняно з аналогічним періодом минулого століття в десятки разів. Ці дані додатково підтверджують близькість Другого пришестя Христа.

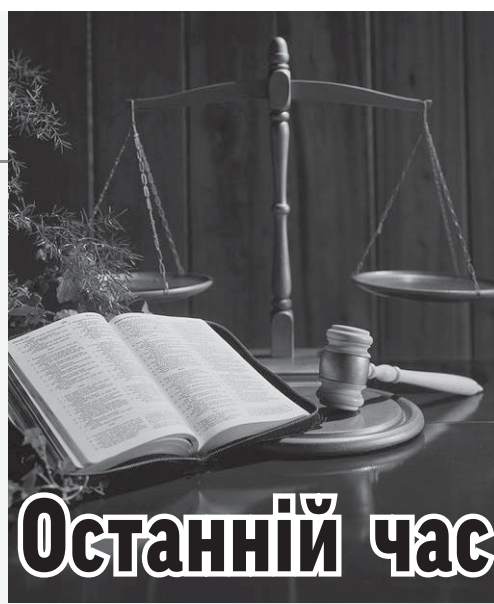
Поширення християнства

Остання ознака, яку помічаємо, дещо оптимістичніша. З кожним днем з'являється все більше свідчень на користь того, що наше покоління зможе виконати Велике Доручення Ісуса Христа і зіставити свій прогрес зі словами Ісуса: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому всесвітові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14). Саме нашому поколінню були довірені такі речі, як радіо, телебачення, комп'ютери і реактивні літаки.

Близько 200 років тому, за часів Уільяма Кері, якого вважають батьком сучасного місіонерського руху, Євангеліє досягло лишень 100 етнічних груп із 12 тисяч, що існують на землі, а на кожних п'ятдесят чоловік населення земної кулі припадало тільки по одному християнинові. Зараз уже є 9 тисяч етнічних груп, які чули про Христа і де існують церкви. У всьому світі церкви ростуть утричі швидше, ніж населення планети.

Без сумніву, наші дні — це саме ті дні, які так бажали побачити наші попередники. Те, що Бог дозволив нам жити саме в цей час, є не тільки великим привілеєм, але й кладе на нас особливу відповідальність.

Н. Задорозна.

Останній час

Поясніть, будь ласка, про який час і події написано в Євангелію від Матвія у 24-му розділі.

В Євангелію Ісус Христос неодноразово говорив учням про кінець світу. 23-й розділ від Матвія закінчується словами, що стосуються Другого приходу Ісуса. У 24-му розділі Христос у відповідь на запитання учнів розповів, що відбуватиметься в останню сімку, про яку написано в Книзі пророка Даниїла 9:26-27. Господь закликав, аби вони пильнували та залишалися вірними своєму Богові. Ми також повинні не зволікати.

У 24-му розділі Євангелія від Матвія описаний семирічний період великого горя (скорботи). Багато характерних рис першої половини великого горя уже частково виконалися протягом історії християнства, але під час періоду, про який іде мова, вони проявлятимуться інтенсивніше.

Для Церкви скорботи були обіцяні, але вони досить відрізняються від тих, що мають вилитися на світ, який відкинув Сина Божого. «Страждання зазнаєте в світі — але будьте відважні, Я світ переміг» (Ів. 16:33). Багато богословів схилиються до думки, що Церква буде взята із Землі, перш ніж настане день гніву Божого (1Сол. 1:10; 4:13-18; 5:9; 2Сол. 2:1-12; Об. 3:10).

У 24-му розділі Євангелія від Матвія вірші 4-14 відображають першу половину великого горя: неправдиві християни та пророки, голод, війни, жорстокість, катаклізми в природі, хвороби, падіння духовності і моралі — це «початок терпінь породільних».

У 15-му вірші читаємо про середину великого горя — це розуміємо, коли порівнюємо даний вірш із віршем, що записаний у Дан. 9:27. Пророк написав заздалегідь, що всередині сімдесятої сімки (3,5 роки) на святому місці (в Єрусалимському храмі) буде поставлена гидота (ідол) (Дан. 12:11; 2Сол. 2:3-4). «Отож, коли ви побачите ту «гидоту спустошення», що про неї звіщав був пророк Даниїл, на місці святому — хто читає, нехай розуміє». Для тих, хто читає і досліджує Слово Боже, «гидота спустошення» (ідол) у храмі слугуватиме сигналом особливої тривоги. Читаючи вірші 16-20, можна зрозуміти, що під час великого горя Бог спасатиме євреїв. «Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з первопочину світу й аж досі не буде» (вірш 21). Ці слова виділяють період великого горя із усіх інквізицій, погромів, політичних чисток та геноцидів. Дане пророцтво не могло виконатися жодними попередніми гоніннями, тому що цей період повинен закінчитися Другим приходом Ісуса Христа.

«Тому будьте готові і ви — бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаєте» (вірш 44).

Андрій ЯРМУШКО,
пастор, заст. голови ООЦ ЄХБ Рівненської обл.

ДЕ ОБІТНИЦЯ ЙОГО ПРИХОДУ

Спасенна людина ніколи не ставитиме такого питання. Подібне запитують «глузії, що... скажуть: «...Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від погатку творіння» (2 Петр. 4:3-4). Слово Боже говорить, що ці «глузії» навмисно такі і що вони свідомо не хочуть пам'ятати трьох речей: історії, пророцтва та Божого розрахунку.

Не хочуть пам'ятати історії

Вони говорять, що «усе залишається так від погатку творіння». Іншими словами, нічого катастрофічного ніколи не відбувалося. Вони нічого не пам'ятають про всесвітній потоп, що скоротив населення землі до восьми чоловік. А насправді про все це записано в Божій Книзі! «Бо сховане від тих, хто хоге цього, що небо було на погатку, а земля із води та водою складена словом Божим, тому тодішній світ, водою потоплений, загинув» (2 Петр. 3:5-6).

Не хочуть пам'ятати пророцтва

Вони не знають, що наближається день, коли земля й усі діла на ній пожере всепоглинальний вогонь. Але ж і це зазначено в Біблії! «А теперішні небо й земля заховані тим самим словом, і зберігаються для огню на день суду й загибелі безбожних людей» (вірш 7).

Не хочуть знати про Божий розрахунок

«Нехай же одне це не буде заховане від вас, улюблені, що в Господа один день — немов тисяга років, а тисяга років — немов один день» (вірш 8).

Ісус піднісся на небо дві тисячі років тому, а в Божому графіку минуло лишень два дні. І третій день ось-ось настане!

Нахабні глузії можуть бути темними в історії, пророцтвах і в тому, як відмірює час Божий годинник. Вони можуть саркастично запитувати: «Де обітниця Його приходу?» Та Бог не забариться з відповіддю. Він уже вклав її в уста ангелів, що постали перед учнями у той знаменний день вознесіння їхнього Вчителя: «Галілейські мужі, — того стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бажили ви, як ішов Він на небо!» (Дії. 1:9-11).

Отож «Той Ісус» прийде не як священник, проповідник або ж папа. Він прийде, як «Той», що живим вознісся на небо, як «Той», що народився від Діви Марії, як «Той», що ходив вулицями Єрусалима і плавав у човні по хвилях Галілейського озера. Ісус прийде, як «Той», Котрий зціляв хворих, давав зір сліпим і слух — глухим, випрямляв згорблені спини і виганяв демонів... Саме «Той Ісус» прийде знову!

А тепер давайте підемо за апостолом до Солуня, одного з найбільш язичницьких міст того часу в усій Греко-Римській імперії. Погляньте на напис, викарбуваний над аркою головної брами: «Той, хто вмер один раз, умер назавжди».

У деяких членів Солунської церкви померли близькі. Вони попрощалися з ними, поховали за своїм звичаєм, а подумки запитували себе, чи все цим скінчилося, чи побачать вони своїх близьких знову? Незнання майбутнього змусило їх надіслати лист апостолу, щоб довідатися від нього про долю своїх померлих. Павло відповів на їхній лист і між іншими повчаннями зазначив і таке: «Не хогу ж я, браття, щоб не відали ви про покійних, щоб ви не сумували, як і інші, що надії не мають. Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних гезез Ісуса приведе Бог із Ним. Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живе, хто полишений до приходу Господнього, ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й зостались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріг Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом. Отож, потішайте один одного цими словами!» (1 Сол. 4:13-18).

Цікаво було б побачити під час приходу Христа по Церкву, як воскреслі виходитимуть із моги! Для тих, кого Христос живими підхопить із землі, це буде справді величне видовище!

Чи чекаєте ви приходу Спасителя за Своєю Нареченою? Чи записане ваше ім'я в Книзі Життя? Не в якихось християнських організаціях, спілках, асоціаціях чи товариствах, а в Книзі життя Агнця? Він прийде до Тих, хто Його чекає!

Книга Об'явлення святого Івана Богослова — дивовижна книга, котра відкривається лишень у міру того, як настають події, передречені в ній. Спроби людей заздалегідь розгадати, розтлумачити її не вдавалися. Доводилося читати книги шанованих богословів, які намагалися на підґрунті книги Об'явлення намалювати наочну картину прийдешніх подій. Однак ми, — ті, хто пережив їх, — бачимо, що події обернулися інакше.

ним минулі встигали зробити набагато більше протягом дня. Зараз же результати роботи не значні. Звичайно, це можна пояснити і втомою, і нервозністю. Та це саме й свідчить про те, що «машина» вже зносилася, кінець близький.

Можливо, ви потішаєте себе тим, що це лишень хвороба покоління, яке пережило війни, кілька революцій і т.п. Ні, діти, котрі народилися від таких невротів, будуть гірші. Це — ознака часу, це — суд

І ангел...
клявся
Живучим
на вічні віки...
що часу вже
більше не буде.
Об'явлення 10:5-6.

відповідь на нашу молитву. Бог відкриє нам сенс усього, що відбувається в нашому житті. В тиші, перед Господнім лицем, нам відкривається Його воля, Його план щодо нас. Виконання Господньої волі приносить нам щастя. Ми ж часто приходимо з особистими планами, чекаючи і навіть вимагаючи їх затвердження.

Із хворобами потрібно боротися, доки це ще можливо. Звичайно, може трапитися, що

ЧАСУ ВЖЕ БІЛЬШЕ НЕ БУДЕ

Не всі духовні письменники мають сміливість зізнатися в своїх помилкових тлумаченнях, деякі продовжують уперто триматися за свої ілюзії, підтримуючи цим довіру до тлумачень Святого Письма взагалі і книги Об'явлення зокрема.

«Часу вже більше не буде». Зазвичай під цим розуміють, що часу «благодаті» вже більше не буде, або вважають, що вічність — поза часом і простором. В основному текстів перекладі означає «зволікання», або «відстрочення», іншими словами, «суди йдуть, відстрочення вже не буде».

Безліч людей нині скаржаться, що їм буквально не вистачає часу. На противагу сучасним поколін-

Божий над Всесвітом. Одного разу Господь сказав людям, які вміють розпізнавати «лице неба і землі»: «Чого ж і самі по собі ви не судите, що справедливо?...» (Лк. 12:54-57). Особисто для мене обмаль часу є одним із найсвіжіших передвісників Господнього приходу.

Ми не маємо часу один для одного. Якщо проводжаємо нашого приятеля за ріг вулиці — це вже героїчний вчинок. Коли хтось прийшов на гостину до нас, ми крадькома поглядаємо на годинник, оскільки в нас на черзі вже інші справи. І таке трапляється не тільки в ділових сферах, а й у всіх людей, не виключаючи віруючих.

Поспіх усюди! Дух часу... При такому квапливому поспіху ми упускаємо багато цінних можливостей, що усвідомлюємо тільки тоді, коли вони тонуть у безповоротному морі часу, коли вже не можна нічого виправити. Ми завжди «у нестямі» летимо вперед на наступну справу, не закінчивши попередньої. Чи варто дивуватися, що наш співрозмовник, помічаючи це, не наважується відкрити щось потаємне і залишається тільки для того, щоби провести декілька хвилин у незмістовній балаканині. А якщо наприкінці розмови він, немов ненароком, розкриє свою душу, і ви побачите його потребу або щось таке, що варте уваги, той час «аудієнції» виявляється закінченим і, окрім

жаль і гірких самокорів, вам нічого не залишається...

Те ж саме і у нашому спілкуванні з Богом. Тут ми теж поспішаємо. Звичайно, і в декількох словах молитви, і в коротких проповідях може бути глибокий зміст, але, попри весь наш сучасний поспіх, нам необхідно мати час для спілкування з Богом наодинці і на богослужіннях, які повинні сповнити наше серця миром і спокоєм, а також дати можливість чути голос Божий! Увесь тиждень радіо, газети, книжки та багато іншого займають нашу увагу. Але велика перевага — бути в домі Божому, в спілкуванні з віруючими і мати контакт із Богом. Народ зубожіє духовно через відсутність цього спілкування.

Причина зубожіння духовного життя — відсутність тиші, спокою і спілкування з Богом. Нашвидку помолилися, наспіх «проковтнули» декілька рядків Писання — ось і все. Сказали Богові декілька слів, але немає часу для найважливішого: вислухати, що ж Він має нам сказати. «Говори, Господи, бо чує раб Твій», — говорив отрок Самуїл. Як правило, люди кажуть Господу навпаки: «Слухай, Господи, бо раб Твій говорить».

Як же боротися з цією епідемією поспіху, що заповнила наш світ?

Тільки тоді, коли затихнемо, ми зможемо почути

ми вже й спізналися, і суд Божий у вигляді нестачі часу вже спіткав нас, і далі справи тільки погіршуватимуться. Але є надія, що ми ще зможемо запобігти такому судові, якщо будемо, кожен зокрема, просити у Бога благодаті, для того щоб знайти час у тиші поспілкуватися із Ним.

Хтось спостерігав за роботою косаря в полі. Досить часто той переривав роботу і спокійно ретельно нагострював свою косу. Нарешті, спостерігач не витримав і вигукнув: «Скільки ж часу ви дарма витрачаєте на гостріння коси? Невже без цього не можна обійтися?» «Ні, — відповів той, — тільки гостра коса скошує. Тупа тільки б'є по траві». Направка коси не марна справа, а умова успішної роботи.

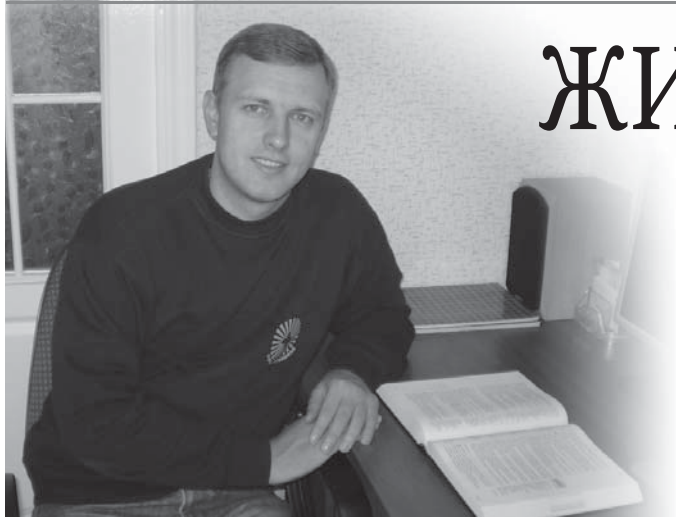
«Як залізо ступіє, й хтось леза не вигострить, той мусить напружити свою силу, — та мудрість зарадить йому!» (Екл. 10:10).

Чи не уподібнюється молитва до гостріння наших робочих інструментів? Кому ніколи гострити свої коси і сокири, той знищить себе роботою, а толку не буде.

Друзі мої, вчимося ж працювати належно. Зрозуміймо ж, що молитва і тиша не даремна трата часу, а неодмінна умова успішної роботи, хоч яка вона є.

А. САВЕЛЬЄВ.

ЖИВІМО В СЛОВІ —

Руслана ФОМІЧОВА, пастора молодії Рівненської церкви «Життя», я знаю добрих півтора року: не раз і не два слухала проповіді на богослужіннях, під його керівництвом досліджувала Послання Якова у християнському таборі в мальовничих Карпатах. Проте поспілкуватися довго на одиниці якось не доводилося. Така нагода трапилася тільки нещодавно — і я кілька днів поспіль перебувала під враженням цієї зустрічі. Руслан виявився не просто цікавим співрозмовником, а людиною, котра всі життєві труднощі перемагає молитвою та силою Слова Божого, і старається озброїти такими ж духовними мечами всіх членів своєї Церкви...

— Руслане, давай повернемося в той час, коли ти щойно став християнином. Як складалося твоє життя: гріховний світ остаточно залишив тебе в спокої чи, навпаки, спокуси тягнули в минуле і, якщо так, то як ти з ними боровся?

— Так сталося, що тоді, коли я покався (тобто 31 березня 1999 року), перебував якраз у відпустці. Це означає, що впродовж 31 дня мав гарну нагоду, забувши про роботу, про спокуси світу, проводити час з моїм другом, котрий працював у місії «Надія людям». Це був справді благословенний час. Зате перед самим хрещенням довелося таки зіткнутися з досить серйозним випробуванням. Вся справа в тому, що в ДАІ, де я працював інспектором, вихідний давали тільки через 14 днів роботи. Я використав його перед хрещенням і тепер мав просити відгул на неділю. На жаль, командир, вислухавши моє прохання і аргументи, заявив дуже категорично: «Даю тобі дві години — йди, зваж усе і вирішуй: або Бог, або ДАІ».

Відведений мені час я провів у парку в мікрорайоні Ювілейному — тому самому мікрорайоні, де через кілька років разом з іншими створюватиму церкву «Життя». Ходив — і думав, співставляв: як житиму, якщо піду з ДАІ, і що буде, якщо залишуся тут, але відійду від Бога? Було нелегко, дуже нелегко — ніяк не міг збагнути, як може мій командир поставити мене перед таким вибором: я нормально працюю, нікому не завдаю ніякого зла; до того ж, у нашій країні — свобода совісті та віросповідання. Чому ж тоді зі мною так?...

Це, зрозуміло, була не спокуса, про яку ви запитуєте, а випробування, і якщо я не справився з ним, воно неодмінно стало б спокусою — спокусою зробити неправильний вибір, піти проти совісті і своїх переконань заради матеріального достатку та задоволення власних амбіцій...

На щастя, цього не сталося. Повернувшись до командира, впевнено сказав: «Я вибираю Бога». — «Ну, добре, йди працюй, але пам'ятай:

робота — на першому місці, Бог — на другому»...

З кабінету вийшов розчарований — проблема вихідного залишалася невирішеною. Вирішив попросити в начальника штабу, який складав графік чергувань, аби поставив мені на неділю вихідний. Можете собі уявити мій подив, коли в книзі нарядів я побачив у графі «вихідні» своє прізвище. Подумки подякував Богові за все — зрозумів, що випробування сьогодення було допущене в моєму житті для того, аби поглибити віру, виробити стійкість на тій дорозі, яку обрав.

— Терплячи випробування, борючись зі спокусами, ти поглиблював віру. І коли ж відчув Божий поклик присвятити себе пасторському служінню?

— Ой, до цього було ще далеко. Спершу у Басівкутській церкві мене наблизив до себе Андрій Корнійчук і запросив нас з дружиною в команду, яка займалася створенням нової церкви «Благодать». Взялися за створення груп з вивчення Слова Божого (я вів групу разом з Володею Омельчуком, котрий нині є пастором Київської «Благодаті»)...

ВОНО ЗБЕРЕЖЕ ВІД СПОКУС

Коли група виросла до сорока чоловік, почали проводити богослужіння. Це вже було народження нової церкви. Але пасторського служіння якийсь час я в ній не ніс — мене в «Благодаті» рукопоклали на диякона, і лишень через кілька років члени церкви обрали мене і Любомира Турчака пасторами.

— Ти відчув, що вже готовий до пасторського служіння?

— Коли мені запропонували бути пастором, почав аналізувати власне життя — і переконався, що Бог давно готував мене до нього: адже робота в ДАІ — це спілкування, взаємостосунки з різними людьми. Зупиняючи водія посеред дороги, навчився з виразу обличчя вловлювати його настрій, до певної міри, визначати характер. Хіба це була випадковість?

Бог готує до служіння кожну людину. Отож, моя робота в ДАІ, потім — служіння в групах, куди приходило чимало невіруючих, — все це було також своєрідною підготовкою до пасторського служіння. Будучи дияконом, переконався, що можу працювати з людьми.

— Отже, церква «Життя» — не перша церква, в організації якої ти брав участь. А як виникла ідея організувати її, та й для чого це було потрібно — в місті вже є чимало церков?...

— Передусім, скажу, що і «Благодать», і «Життя» організовував я не сам, а разом з

командою. Просто команду «Благодаті» очолював Андрій Корнійчук, а в «Житті» я був лідером разом з Василем Острим. Обидві церкви почалися практично однаково; нічого не хотілося вигадувати, бо це вже був наш спільний досвід.

Як виникла сама ідея? Вона з'являлася і щезала кілька разів. По-перше, в Київській богословській семінарії навчався на богословському факультеті за спеціальністю «Організація нових церков». Викладач з основного предмета запалив мене ідеєю започаткувати церкву, але згодом бажання пригасло, заповонила робота в «Благодаті». Через якийсь час викладач знову нагадав про це, та й брати в «Благодаті» вже почали активно обговорювати таку ідею. Більше того, запропонували: ось, мовляв, живеш на Ювілейному, то й створи там церкву. Зізнаюся, не хотів, сумнівався, думав: а раптом не зумію; може, це взагалі не моє? Брати ж у відповідь радили: ти молись. І одного разу на молитовному богослужінні щось виразно діткнулося серця: «Русlane, ти маєш іти». Розумів: це вже — не від братів, це — Боже повеління.

— Як ти зрозумів, що це Бог озивається? Невже голос почув?

— Ні, це — не голос, а внутрішнє дуже сильне переконання, що я мушу це зробити. До кожного Бог промовляє по-особливому — тією мовою, якою людина може Його найкраще почути. До мене — ось таким сильним побудженням. І знаєте, що сталося після цього? Коли повертався додому, то вже в кожній людині, яку зустрічав на вулицях Ювілейного, бачив потенційного

члена церкви, а сам мікрорайон уявлявся мені своєрідним плацдармом для реалізації Божого плану.

Вдома розповів про все дружині — вона, хоч і не була в захопленні (у «Благодаті» в нас на той час уже з'явилося чимало гарних друзів), проте погодилася. Почали організовувати групи, потім провели в мікрорайоні акції «Стоп, наркотику!» та «Стоп, алкоголю!» — і 3 червня 2007 року провели, нарешті, перше офіційне богослужіння (кажу офіційне, бо неофіційне, на якому побували десь чоловік 60, проходило трохи раніше в лісі). Так народилася церква «Життя». Чи була в цьому, запитуєте, потреба? Звісно, була: в час насилля, розгулу наркоманії, алкоголізму, розбещеності та аморальності церква є наче ковтком свіжого повітря — і чим їх більше, тим краще, бо є шанси вирвати якомога більше людей з полону гріховного рабства.

— А які проблеми найчастіше виникають при створенні нових церков і від чого ти хотів би застерегти тих, хто тільки-но береться за цю справу?

— У церкві «Життя», на щастя, нам вдалося уникнути проблем: тут всі горять, всі розуміють, що треба працювати, ніхто не ховається за чиєсь плече. А от від чого хотілося б справді застерегти інших — це не покладатися ніколи тільки на власні сили — потрібно створити і підготувати команду, яка, образно кажучи, співала б на одній ноті, мала одне дихання і не нагадувала сумнозв'язних глібовських лебедя, рака та щуку. Оце, на мою думку, найголовніша і найболючіша проблема, яка може виникнути. Аби з нами такого не трапилося, постійно збирали тих, хто погодився брати участь в організації нової церкви, проводили з ними навчання, як працювати з невіруючими людьми і як — з віруючими. Плоди такого навчання виявилися гарними — сьогодні натішитися не можемо: Церква є дружною християнською родиною, в якій панують любов, злагода та взаєморозуміння.

— До речі, про церкву. Що у «Житті» робиться для того, щоб зберегти її як наречену Христову в чистоті та святості аж до Другого приходу Спасителя?

— Апостол Павло акцентує увагу на вивченні Слова Божого — тому в нашій церкві ми практикуємо сильне учнівство, щоб люди знали Слово, бо тільки воно здатне захистити від будь-яких проблем (навчаємося і на богослужіннях, і в групах уподовж тижня, і під час виїздів на відпочинок на лоно природи, на сестринських, братерських зібраннях, на спілкуваннях молодих родин — всюди). Адже, якщо людина навчена Словом і бере приклад з

того, хто вчив її Слову, — їй не страшний світ з його спокусами. До того ж, останніми словами Ісуса Христа перед Його вознесінням було: «Ідіть і навчайте всі народи» (Мт.28:19). До речі, першо-апостольська церква так і робила — навчали всюди, де тільки можна. Те ж, що було пріоритетом перших християн, має бути пріоритетом і християн ХХІ століття. Тому, як пастор, дуже хочу, аби всі члени нашої церкви захопилися Словом, полюбили Слово, досліджували його. І якщо навчити їх читати та аналізувати — тоді робота зі Словом стане джерелом радості для кожного. Адже, нехтуючи та відкидаючи Слово, ми уподібнюємо себе людині, «яка розглядає природні риси свого лиця в дзеркалі: вона подивилася на себе, відійшла і зараз же забула, яка вона» (Як.1:23-24). Коли відкидається Слово Боже — тоді меншою стає віра; з меншою ж вірою ми не здатні пройти випробувань — і вони стають спокусами, які породжують смерть.

Отож на запитання, як зберегти Церкву в чистоті та святості, кажу з певністю — тільки Словом. Віра народжується від Слова; церква народжується від Слова, і те, що може зберегти її від гріха — також тільки Слово. Нинішній світ нічим не відрізняється від того, що був два тисячоліття тому — хіба що став ще аморальнішим, ще розбещенішим, і все більше деградує. Проте варто пам'ятати те, що сказав апостол Павло: «Злі люди і обманщики будуть мати успіх у злому, зводячи інших і себе зводячи. А ти перебувай у тому, чого навчився і в чому переконався, бо ти знаєш тих, від кого ти навчився» (2Тим. 3:13). Саме учнівство допоможе нам зберегти

себе (а отже, і Церкву Христову) у чистоті перед гріховним світом.

— Руслане, попереду — новорічно-різдвяні свята. Це означає, що всі ми ще на один крок наблизимося до зустрічі з Христом. Для когось вона буде радісною і очікуваною; для когось (страшно навіть подумати!) — запізнено-розкаяною. Які слова побажання чи підбадьорення ти вважаєш доречними у зв'язку з наближенням свят і в зв'язку з тим, що світовий годинник ось-ось проб'є північ?

— Моє побажання буде в контексті того, про що тільки-но говорив. Хочу, щоб кожна дитина Божа полюбила Слово, прониклася ним і щоб Слово робило всіх нас вільними і незалежними перед спокусами. Якщо Слово Боже житиме в людині, вона буде і благословенною, і задоволеною — навіть випробування прийматиме з радістю та вдячністю, бо, пройшовши їх, виробить терпіння, матиме благословення і одержить вінець життя.

Розмовляла Світлана БЕРЕЗА.

ВЕСІЛЬНИЙ ПОДАРУНОК

Сонячний промінець, пробившись крізь густу крону клена, грайливо зазирнув у Наталчині очі і та, не витримавши сліпучого сяйва, відвернулася. «Ех, якби можна було так само легко зробити один якийсь жест — і назавжди забути про все те, що вогнем обпікає душу», — подумала і важко зітхнула, дивлячись на щасливу весільну пару, котра заходила до церкви. Зовні здавалася незворушною і гордовитою, зате серце... Його здавлювали розпечені лещата жалю, голками впивався біль і отрута заздрощів виїдала найчутливіші закутки.

— Чому стоїш? — хтось легенько торкнувся Наталчиного плеча, — заходь до церкви, ви ж з Софійкою подружки...

Наталка — мов закам'яніла: ні з місця не зрушила, ні слова не зронила. «Подружки»... Чи й справді подружки? Можливо... З раннього ж дитинства разом: і в недільній школі, і в хорі, і в таборах. У них все було однаковим: одяг, взуття, навіть стрічки у волосі. Підростаючи, звіяли одна одній найпотаємніші думки

і вмili надійно берегти їх від усього світу. Коли ж одного дня Софійка, почувши Божий заклик, схилила в покайній молитві коліна, Наталка також не вагалась: «І мені пора»... Впевнено пішла за подругою...

За весільним ескортом до церкви увійшли останні гості і двері зачинилися. Наталка залишилася на подвір'ї наодинці зі своїми думками та болем. Прийшла, бач, розділити Софійчину радість, а до церкви несила зайти (соромиться чи, може, боїться зустрітися з чимось колночим поглядом?). Сонячний промінець, стрибаючи з гілки на гілку, шурхотів пожовклим листом, немовби гортав сторінка за сторінкою книгу Наталчиного життя. Легкий вітерець, що й собі з цікавості зазирнув, було, до тієї книги, тільки сумно зітхнув: «Як же це сталося?»...

Коли Софійку запросили до недільної школи, Наталка щиро пораділа за подругу, студентку педагогічного вузу, яка вже багато літ мріяла про роботу з дітьми.

— Справлятися з трьохрічними малюками не дуже легко, — сказала Софійка вже після першого уроку, — може, будемо разом працювати в одному класі?

Наталка не заперечувала: хорова співанки останнім часом її мало вабили, то чому б справді не спробувати себе в недільній школі?

Проте минуло зовсім небагато часу — і вона зрозуміла: не її це служіння. Дивувалася, як може Софійка так стримано і терпляче реагувати на дитячі пустощі, як уміє до кожного підійти: когось — заспокоїть, когось — підбадьорить, а ще іншого, якщо треба, то й в куток поставить. І все це — без крику, без образ, тому й бігають діти за нею зграйкою. Ні, що там не кажи, а бути вчителем — то Божий дар. У Наталки його не було, тому без вагань та жалю залишила недільну школу.

У стосунках дівчат, що правда, після того нічого не змінилося, вони залишалися подружками. Проте, коли скромну й трішечки сором'язливу Софійку починали хвалити батьки тих дітей, яких вона навчала, черв'ячок заздрості ворухився в Наталчиному серці. Дівчат зажди вважали мало не сестрами-близнючками, а тут раптом, дивись, помічають тільки Софійку, а Наталка десь у затінку. Брала до рук Біблію, раз, вдруге і вдесяте читала про дари Духа Святого, але все ніяк не могла визначити, яким із тих дарів наділена вона.

— Давай разом молитися, — умовляла Софійка, — Господь підкаже, де саме хоче бачити тебе.

— Ні, не варто, я сама розберуся, — вперше не дуже приязно обірвала подругу. — Тим паче, навчання в інституті віднімає багато часу — напевно, в мене просто сил не вистачить ще й в церкві займатися чимось вагомим.

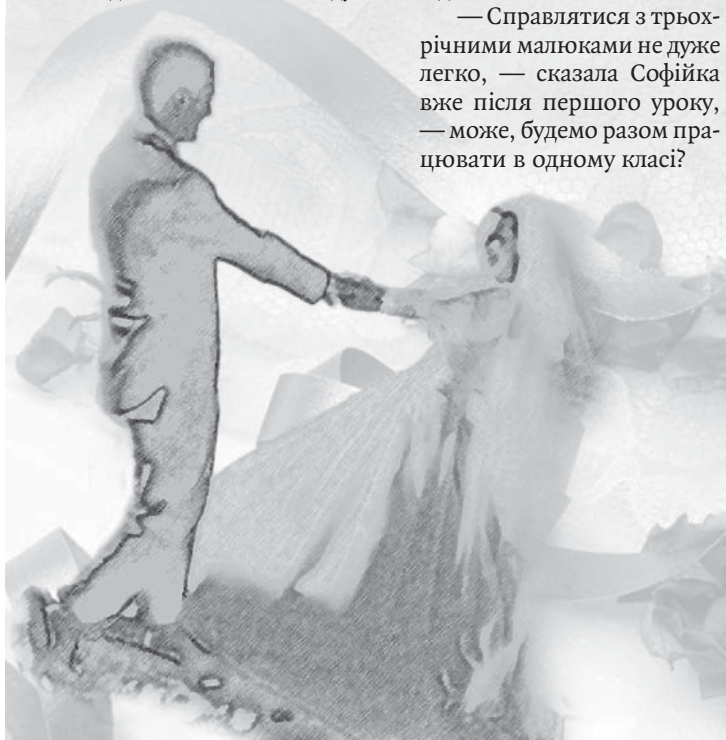
— Я ж також навчаюся, — підбадьорювала Софійка. — Раніше й мені було важкувато, але знаєш, відколи пішла до недільної школи, вчитися стало набагато легше. Пам'ятаєш, як у Біблії записано: «Шукайте ж, перш за все, Царства Божого і Правди Його, а все інше додасться вам» (Мт. 6:33).

— Тобі легко так казати, — зітхнула Наталка, — тебе дома розуміють і підтримують. А мені мама сказала категорично: «Найголовніше — навчання; церква ж і все інше — то так, для душі».

Софійка співчутливо глянула на подругу.

— Я молитимусь за тебе. Вірю, все владнається, — сказала з надією в голосі.

Не владналося... «Церква для душі», як сказала Наталчина мама, стає чужою, якщо не будується в серці храм, якщо він не наповнюється ділами для Слави Божої. В такому храмі порожньо і незатишно. З такого храму хочеться втікати світ за очі, шукаючи чогось, що б

підкріплювало душу новими враженнями. Врешті-решт, виникає межа, переступивши яку, тобі стає байду, як ті враження: гріховні чи праведні — аби лишень нові. Наталка, сама того не розуміючи, також втікала з храму власного серця — втікала у світ спокус, який, немов хамелеон, забив мінливими барвами, дбайливо приховуючи тільки своє справжнє чорне нутро.

На п'ятому курсі сталася подія, яка перевернула все Наталчине життя, як кажуть, з ніг на голову: у її житті з'явився красень Валерій. Вони зустрілися випадково в інститутській бібліотеці. Хлопець, галантно пропускаючи незнайомку в дверях, приязно посміхнувся до неї — і Наталка піддалася чарам його глибоких темно-сірих очей. Спершу довгенько сиділи в читальному залі (хоча обом не вдалося того дня опрацювати бодай одну наукову статтю), а потім до пізнього вечора гуляли вулицями міста. Валерій вибирав безлюдні і темні провулочки, проте Наталці нітрохи не було боязко: хлопець став для неї реалізованою мрією, яку плекала мало не все життя. Вона не злякалася ні тоді, коли тепла чоловіча рука лягла їй на

плече, ні трохи пізніше, коли жагучий поцілунок обпалив їй уста. Не злякалася, проте, вийшовши з якогось, як їй здавалося, блаженно-божевільного напівзабуття, згадала місце зі Святого Письма, читане-перечитане багато разів: «Помисли плотські — то смерть, а помисли духовні — життя і мир, тому що помисли плотські — ворожнеча проти Бога» (Рим. 8:6-7). Розуміла, що, чинячи гріх, духовно вмирає, але серце, вирвавши на волю емоції та почуття, впивалося солодко-п'яним напоєм спокуси.

Наступного дня Софійка, ковтаючи сльози, слухала натхненну розповідь подружки про любовні пригоди, які чомусь називалися щастям.

— Наталочко, — благала вона, — не роби передчасних висновків. В чому ж тут щастя? Це якесь шаленство. Ти ж знаєш, щастя, як і коханого, нам посилає Господь у відповідь на наші молитви.

— І ти віриш у це? — насмішковано перепитала Наталка.

— Звичайно, вірю. Вірю, молюсь та знаю, що настане час — і судженого мені неодмінно пошле Бог...

— Невже із неба?

— Якщо треба буде, то й з неба. І те, що готує для нас Господь, куди краще і

досконаліше від того, що шукаємо чи знаходимо самі.

— Якось однобоко ти дивишся на життя і на любов, — на правах досвідченішої повчала подружку Наталка. — Цю ніч я майже не спала, багато думала про все і прийшла до несподіваного висновку: примітивно живемо ми, християни. Куди не подивись, за що не візьмись — всюди Бог та Бог...

— Бо ж так воно і є, Його творінням наповнена вся земля.

— А людина, виходить, тільки пасивний спостерігач у цьому світі?.. Ні-ні, ти — як знаєш, а я хочу відчувати власну значимість, хочу всього добиватися сама, не чекаючи помочі згори. Саме про це говорив учора Валерій — якби ти тільки знала, який він сильний та впевнений у собі — йому не потрібна віра у вищі небесні сили, бо вірить у власне «я», покладається тільки на свої руки та знання. Я теж хочу бути такою.

Наталка бачила, як пополотніла Софійка від тих слів, але їй не жаль було подружки — жаль себе, що стільки часу згаяла на вивчення Слова Божого (хоча для ерудиції це, може, й знадобиться)...

— Наталочко, отямся, що це ти кажеш? — трохи оговтавшись, заговорила, нарешті, Софійка. Їй не хотілося здаватися — і вона дістала свою найсильнішу зброю — духовний меч. — Ми ж зовсім недавно читали з тобою разом (думаю, не дарма Господь звернув увагу саме на ці слова): «Не пристосовуйтеся до світу цього, але перемініться відновленням розуму вашого, щоб ви пізнали, що воля Божа — добра, приємна і досконала» (Рим. 12:2).

— От і покладайся, от і пізнавай волю Божу — нам більше з тобою не по дорозі.

Навіть не попрощавшись, Наталка пішла,

подумки радіючи, що так гарно зуміла продемонструвати перед Софійкою власну незалежність.

Свинцево-сірі хмари, що хтозна-як зібралися над головою, перервали на якусь мить її радість. Небо пронизала зловісна блискавка, і десь зовсім поруч почулося: «Гур! Гур!». На розпашілі щокі впали перші великі краплі дощу... Дівчині стало лячно, але вона швидко опанувала себе: гроза посеред травня — хіба чим когось здивуєш? «А може, не просто гроза? Може, це кара Господня на здоганяє мене?» — роїлися думки в голові, але Наталка відганяла їх подалі від себе і бігла назустріч своєму щастю — бігла на побачення з Валерієм.

Через кілька місяців Наталку вилучали з церкви.

Ще з ночі надворі дощило — і негідь за вікном мимоволі поселялася в людських серцях. По-особливому пригнічено почувалися жінки — вони завжди вразливіші, чутливіші до всього, що відбувається довкола них. Вже давненько помічали: щось негаразд з Наталкою. До церкви почала приходити лиш зрідка, та й до закінчення богослужіння ніяк не могла досидіти — все кудись поспішала. Куца спідничка, аж занадто відверте декольте будили жіночу інтуїцію: віра пригасає... Декотрі навіть підходили до дівчини, по-материнськи лагідно давали якісь поради, проте вона слухала не уважно, а в очах спалахували недобрі іскри роздратування: яке, мовляв, вам діло до мене?.. І ось тепер — фінал, Наталку виключають з церкви за перелюб. «Що зробиш, ідуть останні часи, — зітхнув хтось у залі. — Спокуси світу входять і в церкву»... Ніхто не перечив — що тут скажеш?.. Все правильно, все так, от тільки від того

нітрохи не легше на душі. Сиділи мовчки — мов біля покійника. Розуміли — доведеться вилючити: церкву, як наречену Христову, мусять зберігати в чистоті та святості, але чимало і старших людей, і молодих відчували власну провину: не вберегли...

Наталка всього того не бачила — вона знехтувала богослужінням («Нехай самі розбираються, — думала, — мені байдуже»).

Минув майже рік бездумного та веселого життя. Валерій охоче бував з Наталкою в дискобарах та нічних клубах, потроху прилучаючи дівчину і до вина, і до цигарок. «Ти легше сприймай життя, — повчав, — а то все якась затиснута, сором'язлива; важко збагнути, де виросла такою». Вперто мовчала, не зізнавалася про своє християнське минуле — для чого? А раптом Валерію не сподобається це і він її залишить?...

Хтозна, як саме, але Валерій і справді довідався про все. От тільки не сподобалася йому не Наталчина віра, а відхід від неї. «Якщо ти зрадила Всемогутнього Бога, перед силою Якого тремтить увесь світ, то без вагань переступиш і через мене, земного», — сказав глумливо і, кинувши під ноги недопалок цигарки, розтав у настояній на ароматі матіоли п'яній. Наталка марно вдивлялася в темін, яка забрала коханого, силкуючись віднайти бодай слід його. Все марно — ніч темною пеленою розділила їх назавжди. Стояла скривджена і розтоптана, беззвучно голосячи за втраченим дівочтвом, ховала в серці покійницю-мрію і свою нещасливу любов. «Щастя нам посилає Господь у відповідь на наші молитви», — згадалися раптом Софійчині слова. Їй добра і ніжна подруга!... Ось хто справді потрібен Наталці зараз, мов повітря. Але чи

вийде розмова? — вони ж стільки не бачилися!...

Боялася зустрічі, та ноги самі несли до дому, в якому мешкала Софійка, як до надійного причалу, в якому забудеться лихо, а спокій увійде в серце. Ось і знайомий поріг. Легенько натисла на дзвінок. Двері відчинила Софійка. «Як добре, що ти прийшла!» — вигукнула радісно.

У кімнаті було чимало людей, і всі чомусь метушилися. Біля дзеркала — весільна сукня, фата.

— Ти... виходиш заміж? — все зрозумівши, вражено перепитала Софійку.

— Так, завтра у мене вінчання. Мені так хотілося запросити тебе на моє весілля, але боялася, погордуєш. Тому лишень молилася. І ось бачиш, Бог таки відповів на мою молитву. Ти — тут! — Софійка щебетала без упину, проте, помітивши смуток в очах подруги, раптом стихла голос. — Тобі погано, Наталочко? Що сталося? Розповідай...

— Ти не гніваєшся на мене? Я ж стільки злого колись тобі наговорила.

— Не переймайся, я давно те все забула, бо то ж не ти, а лукавий говорив твоїми вустами.

Наталка не стрималася і, мов маленька, розплакалася, припавши до Софійчиного плеча. Докори сумління, які не давали їй спокою, вирвалися раптом з душі і пролилися зливою сліз.

Софійка, обійнявши Наталку, промовила лагідно:

— Пам'ятаєш, колись давно в недільній школі ми вчили гарний золотий вірш: «Душа наша, як птах, урятувалася із сильця птахоловів; сильце розірвалось...»

— А ми врятувались» (Пс. 124:7), — плачучи і, водночас, посміхаючись крізь сльози, закінчила Наталка. Їй раптом стало так спокійно та затишно на серці, як колись в дитинстві.

— Хто він, твій суджений? — запитала, перемагаючи душевний біль.

— Він — з іншої церкви, ти його не знаєш, але він, Наталочко, такий... Розумієш, він — найкращий.

— Ти вимолила його в Бога? — серйозно перепитала.

— Так. То ти прийдеш? Правда ж, прийдеш на наше весілля?

— Я прийду...

Двері церкви прочинилися (хтось, напевно, заходив) — і з залу вирвався злагоджений спів: «Двое вуст тепер сказали перед Богом «Так!» святе». Наталка більше не могла залишатися наодинці з собою, зі своїм боєм — ступила на поріг і, не зважаючи ні на кого, не пішла, а побігла

до передніх рядів. «Господи, Святий і Праведний, прости мій переступ, мій гріх», — молилася неголосно, схиливши коліна, і вже відчувала на собі приємний дотик вічної Любові — Тієї Любові, Яку, було, відкинула, хотіла проміняти на щось суєтне, яке зараз брудними потоками гріха виливається з серця.

...Першою після пастора привітала подругу Софійка.

— Наталочко, люба, — промовила зворушено і щасливо, — твій весільний подарунок для мене — найкращий, найдорожчий! Ми знову разом!...

Стрілки церковного годинника показували полудень, але подругам здавалося: наступила Нова Доба...

Світлана БЕРЕЗА.

ВІДДІЛ ЖІНОЧОГО СЛУЖІННЯ

*«Хто жінку чеснотну знайде? а ціна її
більша від перел:*

*довіряє їй серце її чоловіка, і йому не за-
бракне прибутку!*

*Вона чинить для нього добро, а не зло,
по всі дні свого життя.*

*Шукає вона вовни й льону, і робить охоче
своїми руками.*

*Вона, немов кораблі ті купецькі, здалека
спроваджує хліб свій.*

*І встане вона ще вночі, і видасть для дому
свого поживу, а порядок служницям своїм.*

*Про поле вона намишляла, і його набула,
із плоду долоней своїх засадила вона вино-
градника.*

*Вона підперізує силою стегна свої та зміц-
няє рамена свої.*

*Вона розуміє, що добра робота її, і сві-
тильник її не погасне вночі.*

*Вона руки свої простягає до прялки, а до-
лоні її веретено тримають.*

*Долоню свою відкриває для вбогого, а руки
свої простягає до бідного.*

*Холоду в домі своїм не боїться вона, бо
подвійно одягнений ввесь її дім.*

*Килими поробила собі, віссон та кармазин
— убрання її.*

*Чоловік її знаний при брамах, як сидить
він із старшими краю.*

*Тонку туніку робить вона й продає, і куп-
цеві дає пояси.*

*Сила та пишність — одежа її, і сміється
вона до прийдешнього дня.*

*Свої уста вона відкриває на мудрість,
і милостива наука їй на язиці.*

*Доглядає вона ходи дому свого, і хліба
з лінивства не їсть.*

*Устають її діти, і хвалять її, чоловік її —
й він похваляє її:*

*«Багато було тих чеснотних дочок, та
ти їх усіх перевищила!»*

*Краса — то омана, а врода — марнота,
жінка ж богобоязна — вона буде хвалена!*

*Дайте їй з плоду рук її, і нехай її вчинки її
вихваляють при брамах!»*

Приповісті 31:10-31.

У приміщенні рівненської церкви «Відродження» 18-го жовтня відбулася обласна жіноча конференція. Тема даного заходу звучала так: «Багатогранність жіночого життя та служіння». Майже 180 сестер із 43 церков області мали можливість прилучитися до прославлення Господа через читання віршів, чудовий спів хвали в дуетах, тріо та особисті свідчення Божої милості.

Конференцію відкрив роздумами стосовно порушеної теми заступник голови Обласного об'єднання церков ЄХБ Ілля Максимович Корнійчук. Він звернув увагу на те, що кожна жінка створена Богом, тому по-особливому цінна в Його очах.

Тема конференції охоплювала різні сфери особистого, сімейного та суспільного життя християнок. Зокрема запитання «Хто вона — жінка-християнка XXI століття?» змусило сестер замислитися. Адже сьогодні майже кожна жінка поєднує повний робочий день поза до-

мом із повноцінною турботою про свій власний дім. З огляду на певні обставини, вона повинна працювати. Так само було і в минулому. Пригадаймо Прискілу. Вона також працювала разом зі своїм чоловіком, виготовляючи на продаж намети. Суддя Ізраїлю Девора під час вирішальної битви стала на чолі ізраїльської армії. Лідія купувала та продавала тканини і навіть заснувала церкву в своєму домі. Аналізуючи життя цих жінок, ми не можемо пройти повз жінку, зайняту кропіткою роботою як у власному домі, так і поза ним, про яку йдеться у Приповідях (31 розділ).

Берегиня домашнього вогнища... Мудра... Працьовита... Жінці, яка весь час зайнята, немає часу займатися зайвою балаканиною, гонитвою за розвагами і нескінченними відвіди-

нами крамниць. Вона забезпечить добробут своєї сім'ї і буде тією, про яку можна буде відгукнутися з похвалою: ця жінка доклала всіх своїх зусиль до того, щоб її домівка була затишною і прекрасною.

Домашня робота — це стиль життя благочестивої жінки. Вона стабілізує домашню атмосферу і сприяє нормальному розвитку дітей. Атмосфера любові та сімейного затишку, яку ви створюєте у своїх сім'ях, особливо важлива для збереження шлюбів у наш час.

У Посланні до Тита (2:5) апостол Павло, коли радить старшим навча-

ства може сильно перешкодити вашому християнському свідченню як членам вашої сім'ї, так і сусідам.

Інші місця Святого Письма закликають використовувати свої здібності і таланти для того, щоб годувати голодних, зодягати роздягнених, допомагати нужденним, підбадьорювати і підтримувати слабких.

Оглядаючи Святе Письмо в цілому, можна з впевненістю стверджувати, що Бог не створив жінку, на якій висить ярлик: «Домогосподарка». Ні! Адже ви не можете весь час залишатися вдома, проте і не можете цілком присвятити себе роботі. Біблія про жінку говорить різнобічно. Іншими словами, питання про те, повинні ви працювати чи ні, маєте вирішувати ви особисто, ваша сім'я і Бог. Проте передусім необхідно зробити свій дім центром притягання, підтримуючи в ньому порядок і затишок, а також гармонію миру і любові, щоби ніяка дисгармонуюча нота не зіпсувала в ньому симфонію радості.

Під час конференції діяла виставка виробів ручної роботи, що належать учасницям заходу.

ти молодих жінок влаштовувати свій дім і підтримувати в ньому порядок, також каже і таке: «Щоб були ... чисті, господарні...» Бути «господарною» — це значить виконувати домашні справи так, щоб жоден із обов'язків не був забутий. Неохайність у веденні господар-

Жінка, про яку йде мова в 31-му розділі Книги приповістей, є зразком для всіх жінок усіх часів, різного віку, всіх національностей, всіх країн, заміжніх і незаміжніх. На неї потрібно дивитися, як на реальну жінку, і вчитися від неї того, що нам посилено і корисно для нас. Вона може допомогти нам стати благочестивою берегинею домашнього вогнища.

Ми, жінки, потрібні Богові. У кожної із нас є певні здібності і можливості. І ніхто більше не зможе виконати наше призначення. Жінка — унікальне творіння, створене для того, щоб зайняти особливе місце, відведене для неї Господом.

Марія КОРНІЙЧУК,
керівник відділу жіночого служіння.

ПОСАДОВА ІНСТРУКЦІЯ

Я зайнята дуже важливою роботою. Можна сказати, що найважливішою з усіх, котрі існують у світі. Хоч би там як було, але коли я називаю рід моїх занять, він мало кого вражає.

Я не навчалася цієї професії. Тим паче, ніколи не бачила її у списках спеціальностей навчальних закладів. Проте для виконання цієї роботи мені доводиться застосовувати усе своє вміння і весь життєвий досвід.

Це — робота, яка ніколи не припиняється. У мене немає вихідних, немає оплачуваної відпустки. Мене можуть викликати в будь-який час доби. І, незважаючи на довгі години праці впродовж семи днів на тиждень, я за це не отримую жодної копійки.

Я не підписувала контракту, і ніхто не перевіряє якості моєї роботи. Однак ставлюся до неї дуже серйозно, постійно відчувачи величезну відповідальність за свою працю.

Я не є членом профспілки, яка б відстоювала мої права. Однак не боюся бути звільненою навіть у випадку поганого виконання своїх обов'язків. Іноді в мене навіть з'являється тимчасове бажання звільнитися з цієї роботи, та для людей моєї професії таке не передбачено!

Незважаючи на довгі години роботи, не завжди позитивне ставлення суспільства до мого фаху, а також періодичні стресові ситуації, я ніколи не проміняю її на будь-яку іншу.

Мою нагороду не можна оцінити в грошовому еквіваленті. Мій кінцевий «гонорар», який являє собою вічну цінність, очікує мене в майбутньому, але ті «премії», які я щодня одержую, допомагають мені любити мою професію більше, ніж всі інші професії.

Ви, напевно, здогадалися, що я — МАМА!

ВІДДІЛ ДИТЯЧОГО СЛУЖІННЯ

ДВЕРІ

У ЦАРСТВО ЩАСТЯ

Щастя? Що це? Саме на таке запитання п'ятого жовтня минулого року шукали відповідь юні таланти недільної школи «Містечко дітвори» рівненської церкви «Благодать», що брали участь у виставі «Двері до Царства щастя». У пошуках були також задіяні гості, запрошені з різних недільних шкіл нашого Рівненського району.

Розпочинали свято з веселих ігор та пісень. Затамувавши подих, діти дивились історію про дівчинку Тетянку, яка шукала щастя на різних життєвих дорогах. Вона побувала у царствах Здоров'я, Знань, Багатства, Слави, Творчості та Доброчинності. Дівчинка, на ім'я Стежинка, допомагала Тетянці зробити правильний вибір, вона переконувала її вибрати шлях до Царства Ісуса Христа, бо тільки Він усе знає, усім володіє, є Всемогутнім Богом та Творцем і може дати вічне життя. Зрештою, Тетянка з допомогою Стежинки знайшла єдиний шлях до справжнього щастя.

Та як усе відбувається у реальності? Чи всі діти знаходять правильний шлях? Хто їм допоможе не помилитися у виборі? Ці запитання адресовані дорослим. Тож не будемо байдужими до долі дітей, допоможемо їм знайти правильну дорогу в житті, дорогу до Христа.

І глядачі, і самі учасники дістали неймовірні враження від цього дійства. По завершенні дітям подавали повчальні книги, звичайно, не обійшло і без солодощів.

Проповідь, виголошена перед учасниками пошуків щастя недільних шкіл Рівненського району.

Уявіть собі прекрасне, красиве, просто неймовірне дерево, запах якого ви відчуваєте на відстані. Воно має дуже гарне велике могутнє віття, на якому багато плоду. Ми помічаємо, що хтось наближається, дістає величезну пилку і відрізає гілочку. Їй боляче, вона безпомічно падає на землю. Їй потрібна допомога.

ЩО ПОТРІБ

Давайте пофантазуємо: ця гілочка має розум, вона вміє говорити, вона відчуває біль. Отож, підійшовши до неї, ми на хвилинку задумуємося: чим я можу допомогти? Тоді пропонуємо: «Можливо, тобі, гілочко, потрібен мобільний телефон? А може, допоможе новенький крутий велосипед? — А далі, поміркувавши, додаємо: — Ні, напевно, «мерседес» — все-таки кращий вибір. Прикуриш собі цигарку і тобі легше, ти розслабишся і забудеш про всі свої негаразди. Не дивись на напис, що курці помирають рано». Та, на жаль, гілочці нічого не допомагає.

Яка ж насправді потреба гілочки? Відповідь проста — їй потрібне дерево, звідкіля б вона могла черпати соки життя, звідкіля б вона могла брати сили для повноцінного життя.

І я в своєму житті шукав щастя. Я хотів бути незалежним, вільним, бажав знати, для чого живу. Я звернувся до найкращого психолога всіх часів і народів — до Самого Бога, Того, Хто створив нашу душу, до Того, Хто знає, чому болить наша душа.

Читаючи Біблію я побачив, що Сам Бог — Ісус дає відповідь на запитання, в чому моя найбільша потреба? Моя найбільша потреба — це Він Сам, це стосунки, які ми будемо з Ним, тому що лише в Богові ми маємо зміст життя, прощення, внутрішній мир, бо сам Ісус сказав: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6). Лише

«У душі кожного
з нас
є порожнеча,
яку заповнити
може
лише Бог»
Б. Паскаль.

НО ГІЛОЧЦІ?

з Богом ми маємо повноцінне та успішне життя. Ісус казав: «Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградині, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я — Виноградина, ви — галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого гинити не можете ви...». Це — слова Бога, без Нього ми не можемо жити. Ми бачимо безліч прикладів серед заможних людей, які нібито мають усе, але їхнє життя не назвеш щасливим. І все через те, що в їхньому житті немає справжнього щастя — Ісуса Христа, «бо без Мене нічого гинити не можете ви...»

Ми не можемо жити повноцінним життям без Ісуса. Найбільша потреба гілочки — це дерево, найбільша потреба нас, грішних людей, — це Бог. Можна мати велике ім'я, новий автомобіль, колосальні прибутки, досягнути всього, чого лишень мріяв, але залишатися нещасним, бо не маєш Бога. І навпаки, можливо, ти не матимеш великих статків, шикарної автівки, можливо, ти не матимеш можливості ходити в дорогому одязі, але ти матимеш належні стосунки з Богом, із Самим Творцем неба і землі, Пастирем, Наставником, Батьком, Який знає всі твої потреби.

Паскаль сказав, що у душі кожного з нас є порожнеча, яку заповнити може лише Бог.

Олександр САМОДУРОВ.

За що я вдячний Богові?

Дев'ятого листопада відбулося свято Жнив для дітей недільної школи «Містечко дітвори». «За що я вдячний Богові?» — саме таке питання я поставила учням нашого «Містечка» і запропонувала викласти всі свої думки на папері. Ось, що діти написали:

☺ Я дякую Ісусу за те, що Він створив мою маму, а вона — мене.

✍ Дякую, що створив тата, який допомагає мені в усьому.

✍ Господь дав мені очі, якими я можу бачити, ніс, яким я можу нюхати, ноги, якими я ходжу і займаюсь спортом.

✍ Найбільше я дякую Ісусу, що Він помер за мене і за всіх інших людей.

⚙ Якби Бог не дав моїй мамі здоров'я, сили і розуму, щоб заробити гроші, я не мав би нового велосипеда.

✱ Дякую за гарну осінню погоду.

○ Дякую Богу за талант (спів, малювання, трудове навчання) і за розум, який у мене є.

☺ Дякую за кожен день, в якому біаю, розвиваюсь і веселюсь.

✍ Дякую за бабусю, дідуся та родичів, які допомагають мені.

✍ Дякую за друзів, які старші за мене, але розуміють мене.

✍ За те, що я навчаюсь у найкращій школі міста.

⚙ Ісус є найкращий у всьому світі!

Дорогі друзі! Ми з вами маємо так багато, проте інколи забуваємо дякувати... Навчимося від маленьких діточок мати любляче та вдячне серце.

Сторінку підготувала Іванна КУЦЕЛЯ,
рівненська церква «Благодать».

**Навчіться
чинити добро...
дайте суд сироті...
(Іс. 1:17)**

17-18 жовтня в приміщенні церкви "Відродження" м. Рівного по вул. Дворецькій, 41, за підтримки Рівненського обласного об'єднання церков ЄХБ, місії «Агапе» та корпорації «Братерство без кордонів» відбувся семінар «Уроки життя».

Навчання вчителів — є важливою невід'ємною частиною роботи місії «Агапе». Адже людина, яка бажає служити дітям-сиротам, повинна знати й вміти набагато більше, ніж будь-який інший вчитель Недільної школи. Ці діти потребують особливого підходу та уваги, вони надто чутливі, важко запам'ятовують нову інформацію. І для того, аби допомогти здолати їм усі комплекси та задовольнити потреби, потрібні спеціальні знання, а також правильне духовне розуміння цього служіння. Саме з цієї метою і був організований даний семінар, який проводили викладачі з місії «Агапе»: Олександр Федорчук, Олена Важніченко, Світлана Чолушкіна. Впродовж семінару була представлена комплексна програма, спеціально орієнтована для дітей-сиріт з 1 по 9 клас, де хронологічно представлені всі біблійні події. Звернена увага на методику викладу теми уроку та організацію і структуру самого уроку для дітей спеціалізованих інтернатів.

Дитячі служителі також мали змогу почути поради й зауваження щодо активного навчання на уроках. Варто сказати про пізнавальний та цікавий педагогічний форум, який відбувся в перший день семінару у вечірній час. Саме там учасники семінару змогли поділитись власним досвідом, актуальними проблемами серед дитячого служіння та просто пограти в пізнавальні ігри з метою в майбутньому використати їх на уроках Біблії.

Троян Ірина (Церква «Відродження», м.Рівне)

Показавши відео та фото з свого служіння, місія «Агапе» познайомила нас із власною працею на ниві Божій. Ми наче побували в тих інтернатах, відчули потреби та переживання дітей. Впевнена — їх щиро

молитви нікого не залишать байдужими. Дуже добре, що місія це показує, тим самим підбадьорює і заохочує нас до служіння. Особисто для мене, новою була програма, а саме метод її складання, ціль, в основі якої не лише вчити дітей Слово, а послідовно і хронологічно вивчати Біблію.

Керівник групи (Церква «Ковчег», м.Київ)

На нашу думку, цей семінар нагадав, якою відповідальною є праця вчителя. Адже сформувати внутрішній світ людини, її характер на біблійних стандартах і цінностях — це нелегкий багаторічний шлях, який потребує великих зусиль і ніяк несумісний із хаотичністю та несистематичністю.

Ми щиро дякуємо нашим друзям та колегам з місії «Агапе» за те, що вони знайшли час і могли поділитися з нами своїм досвідом праці. Вдячні за наданий матеріал: програму уроків, пісні, вірші, ігри, поробки, а також творчий підхід до підготовки уроків і вирішення проблемних ситуацій у класі.

Сакур Юлія (1 Церква ЄХБ, м.Рівне)

Особливо сподобалась презентована програма, яка містить уроки з 1 по 9 клас, тобто охоплює вивчення всієї Біблії і містить додатки до кожного уроку. Цікавим та пізнавальним був проведений урок для першого класу, проаналізована структура уроку, зверталась увага на недоліки в підготовці та проведенні уроків.

Розалія Новосад (Церква «Дім Євангелія», м.Рівне)

Цінною та корисною для мого служіння була друга частина семінару — методика ігор на уроках Біблії для дітей. Планую використовувати запропоновану програму та цікаві поробки.

Чолушкіна Світлана (місія «Агапе»)

Вже більше 5 років ми маємо можливість працювати в інтернатах Херсонської, Запорізької, Сумської, Миколаївської та Закарпатської областях. Вдячні Господу за проведення цього семінару. В майбутньому плануємо розширити співпрацю з рівненським відділом дитячого служіння ООЦ ЄХБ та вдосконалити програму семінару.

Людмила ЄГОРОВА.

доброчинність

«Адже діло служіння цього не тільки задовольняє потреби святих, але й викликає в багатьох великі подяки Богові»
(2 Кор. 9:12).

ПРОПОВІДЬ СПРАВАМИ ДОБРОЧИННОСТІ

Про поїздку до Буковини, де люди зазнали великих збитків від повені, розповідає пастор церкви «Надія» Георгій Яремчук, котрий безпосередньо взяв участь у справі милосердя:

«**Н**айкраще свідчення серед постраждалих від повені людей — це жертвна допомога від християнських родин. Коли у віруючого сусіда нічим не краща ситуація від інших, логічно було б діяти у такій ситуації, як і всі навколо: потихеньку спинатися на ноги і відбудовувати власний зруйнований чи пошкоджений дім. Але віруючі Буковини замість свого добробуту дбають про сусідський: розчищають двори, стежать за тим, щоби у всіх була картопля та одяг, навіть діляться із нещасними отриманою грошовою допомогою від церков.

На сьогодні подібна доброчинність є своєрідним феноменом, саме тому жителі постраждалих сіл не перестають дивуватися, чому ці люди їм допомагають. Більшість із них належить до православної церкви, тому люди обурено запитують один одного: «А чому ж священик не цікавиться нашими проблемами?» Та найголовніше, що відбувається у цих селах — це зріст кількості охочих відвідати тамтешні Доми молитви. Зацікавленість у проповіді Слова Божого тут зумовлена нічим іншим, як жертвною працею віруючих односельчан».

Георгій ЯРЕМЧУК,
пастор рівненської церкви «Надія».

Моє серце сповнене вдячністю Богові і тим людям, котрі простягнули шедру руку допомоги постраждалим від повені у Чернівецькій області. Слава Богові, що у такій ситуації наші брати та сестри проявили християнську жертвність і співчутливість: із багатьох церков Рівненської області брати звозили одяг, картоплю, цибулю, буряки, капусту і консервовані овочі та фрукти, щоб передати їх тим, плоди чийої праці забрала велика вода. Нехай усі, хто долучилися до цієї праці, пам'ятають слова Господа Ісуса: «Блаженніше давати, ніж брати!» (Дії 20:35). Нехай серце кожного, хто взяв участь у справі доброчинності, сповниться справжньою радістю від того, що виконалося ще одне добре діло, для якого ми створені в Ісусі Христі (Еф. 2:10)

**Із вдячністю, голова ООЦ ЄХБ
Михайло ІЛЬЮК.**

Люди
прийшли
слухати
проповідь
тих, хто
допомагає
на ділі.

Відвантажування
продуктів
на Буковину.

АМСТЕРДАМ 400: 2009 РОКУ БАПТИСТИ СВЯТКУВАТИМУТЬ СВІЙ 400-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ

**Від зустрічей в одній із кімнат пекарні
до Всесвітнього руху**

З 24-го по 26-те липня 2009 року в Амстердамі баптисти Європи планують відсвяткувати 400-річний ювілей від дня заснування своєї деномінації. 28-го вересня в Будапешті на сесії Ради європейської баптистської федерації було ввімкнене «зелене світло» підготовці до проведення цього заходу, що дістав назву «Амстердам 400». Очікують, що близько 1 700 членів цієї церкви відвідають урочистості в RAI-центрі на півдні Амстердама.

Більшість делегатів від союзів, членів EBF, раділа можливості зміцнення баптистської ідентичності в Європі завдяки зустрічі такого рівня.

На такому урочистому заході організатори хочуть не тільки пригадати свої витоки, а й планувати подальше життя, щоби стати викликом для сьогодинішнього секуляризованого суспільства. Важливо знову і знову згадувати власне історичне коріння.

1609 року в Амстердамі, в одній із кімнат пекарні разом зібралися біженці з Англії, яких переслідувала церква, щоб прочитати Біблію. При цьому вони зауважили, що Церква Ісуса Христа могла вистояти лише в спільності віруючих, які могли збиратися без контролю з боку держави. Генеральний секретар EBF Тоні Пек (Прага) нагадав про те, що вже на цій зустрічі прозвучала вимога свободи віросповідання. Із цих маленьких витоків усесвітній баптистський рух розтікався по Англії, США і, зрештою, досяг Європи, нараховуючи тепер близько 100 мільйонів прихильників.

2009 року німецькі баптисти, об'єднані в Союз євангельських вільних общин, святкуватимуть також свій ювілей: 175 річницю з дня першого баптистського хрещення в річці Ельбі, в Гамбурзі, яке надавав Йоганн Герхард Онкен (1800-1884).

Голова фінансового комітету TBF Ян Зетре (Siljan/Норвегія) припустив, що зустріч такого рівня потребуватиме чимало коштів. Сума витрат на одного делегата від Західної Європи — 165 євро і на делегата Східної Європи — 100 євро плюс витрати на проїзд, проживання та харчування.

Різні пропозиції обговорювалися в процесі дискусії з приводу фінансування «Амстердам 400». Новообраний на сесії президент EBF Тома Магда (Саковес/Хорватія) звернувся з проханням до 800 тисяч баптистів Європи внести пожертвування упродовж майбутнього року по одному євро для проведення урочистого заходу. Президент Німецького союзу євангельських вільних общин Емануель Брандт (Гамбург) запропонував літнім баптистам, котрі не зможуть поїхати в Амстердам у зв'язку із похилим віком або за станом здоров'я, сплатити поїздки для молодих людей і таким чином віртуально побувати на заході завдяки своїм юним заступникам. Колишній генеральний секретар EBF Карл Хайнц Вальтер (Гамбург) запропонував фінансово підтримати східноєвропейських баптистів. Це необхідно, оскільки без них ювілей не може бути успішним.

**Служителі, котрі бажають поїхати в Амстердам,
звертайтеся у канцелярію ООЦ ЄХБ.**

Вітаємо з рукопокладенням

ВІТАЛІЯ ФЕДОРОВА
на пасторське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося 14-го грудня 2008 р. в церкві «Нове життя» м.Дубно.

Рукопокладення звершили голова ООЦ ЄХБ, пастор Михайло Льюк та член обласної пресвітерської ради, пастор Млинівської церкви Сергій Гарбузюк.

ВАСИЛЯ СРІБНЮКА
на пасторське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося 30-го листопада 2008 р.

в церкві с. Олександрія, Рівненського р-ну.

Рукопокладення звершили голова ООЦ ЄХБ, пастор Михайло Льюк та пастор церкви с. Городище Рівненського р-ну.

КОСТЯНТИНА МІНЧУКА
на пасторське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося

30-го листопада 2008 р. в церкві с.Тараканів, Дубенського р-ну.

Рукопокладення звершили заступники голови ООЦ ЄХБ пастори Ілля Корнійчук та Святослав Карп'юк.

ВІТАЛІЯ ВОЗНЮКА
на пасторське служіння
МИКОЛУ МЕЛЬНИЧУКА
на дияконське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося

23-го листопада 2008 р. в церкві с.Студянка, Дубенського р-ну.

Рукопокладення звершили голова ООЦ ЄХБ пастор Михайло Льюк та заст. голови ООЦ ЄХБ, пастор Ілля Корнійчук.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ “СВІЧНИКА”!

Щиро дякуємо Вам за Ваші відгуки, запитання і побажання, які надходять до редакції.

Надсилайте і надалі свої листи, зауваження, пропозиції та свідчення. Діліться особистими враженнями, думками та досвідом. Лише завдяки спільним зусиллям ми зможемо зробити наш журнал цікавішим.

Наша адреса:

редакція “Свічника”,

вул.Дворецька, 41, м.Рівне 33001

Електронна пошта: shevchuk_luda@mail.ru

Тел. 8 (0362) 63-34-11

(канцелярія обласного об'єднання церков ЄХБ),
8 (0362) 22-44-81 (Людмила Шевчук)

**Тема наступного журналу:
“Поки маємо час, усім робимо добро”**

Рукопокладення
ВІТАЛІЯ ВОЗНЮКА
на пасторське
служіння
МИКОЛИ МЕЛЬНИЧУКА
на дияконське
служіння

Рукопокладення
КОСТЯНТИНА
МІНЧУКА
на пасторське
служіння

Рукопокладення
ВІТАЛІЯ
ФЕДОРОВА
на пасторське
служіння

Рукопокладення
ВАСИЛЯ
СРІБНЮКА
на пасторське
служіння

Настане день — і Наречена злине в небо

*З*недолена, знесилена в дорозі, як пілігрим у тривалих мандрах, вона все ближче наближається до фінішу. А над світом уже нависає червона заграва надвечір'я. Крізь зло і моральне розтління, крізь ненависть і суцільну розруху Церква виконує на землі роль Небесного Представника. З рук у руки, день у день, з одного покоління в інше євангельське вчення передається і ретельно зберігається до Другого приходу Христа. У кожного з його послідовників одна на всіх заповітна жадана мрія — ось-ось блакитні простори неба урочисто відкриються і на хмарах відбудеться довгоочікувана зустріч. А поки обвітрена бурею світу, наче придорожня тремтлива квітка, Церква біліє маленьким парусом серед невгамовного гуркоту та пилу...

